

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

29. BŘEZNA 2009

Z obsahu:

Apoštol Germánů svatý Bonifác

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
11. března 2009
- strana 2 -

Svatořečení

P. Damiána de Veuster
Notker Hiegl OSB
- strana 4 -

Svatý Gabriel
od Bolestné Matky Boží
- strana 6 -

Budou se dívat na toho,
kterého probodli
O centrální pozici kříže
při slavení liturgie
- strana 7 -

Dopis Svatého otce všem biskupům

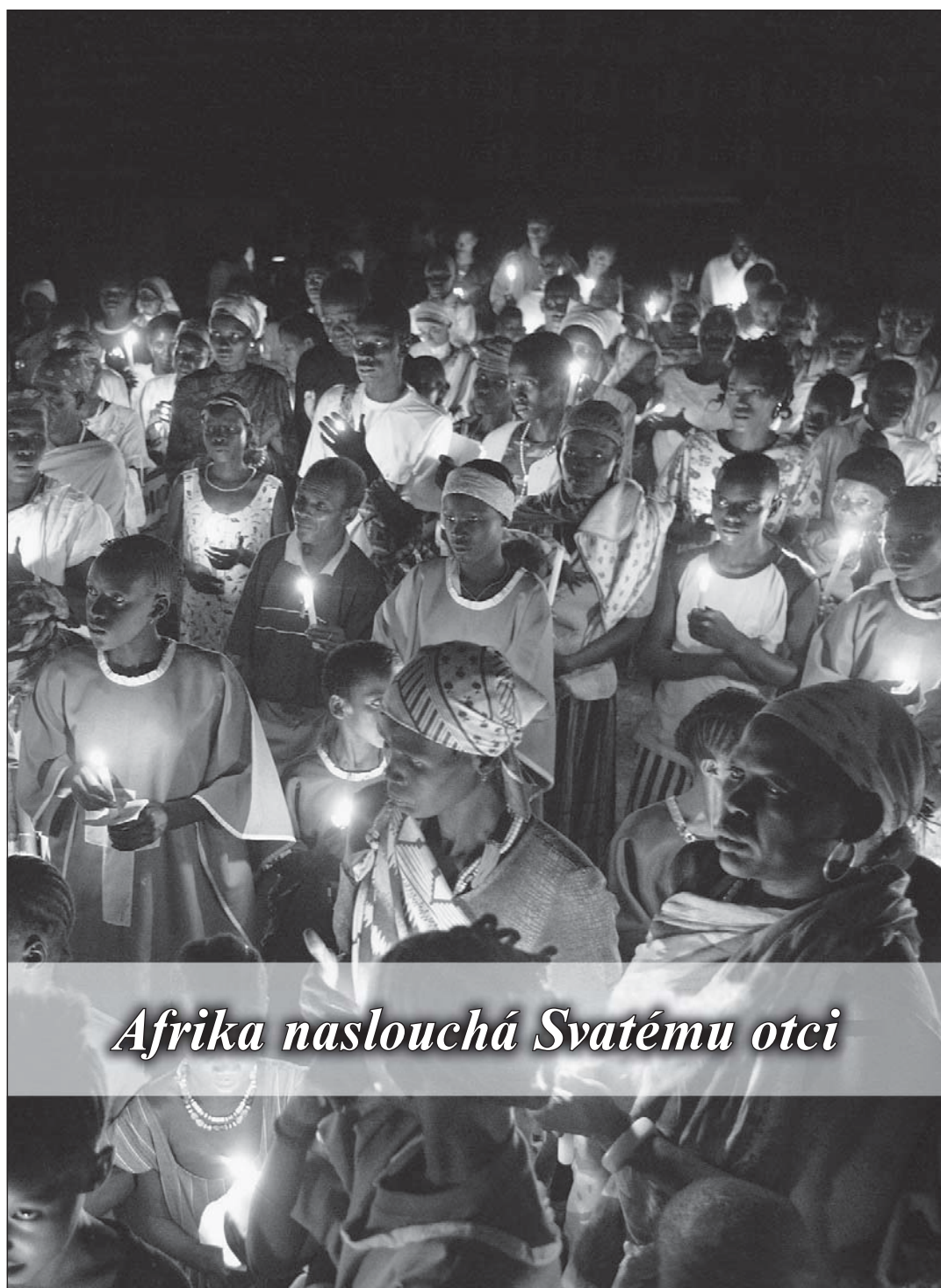
K problému zrušení
exkomunikace čtyř
biskupů vysvěcených
arcibiskupem Lefebvrem
- strana 8 -

Oficiální komuniké Kněžského bratrstva svatého Pia X.

k dopisu Benedikta XVI.
z 12. března 2009
- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Žádný odstup mezi
mnou a kněžími
- strana 10 -

Afrika naslouchá Svatému otci

Dnes se zastavíme u velkého misionáře VIII. století, který rozšířil křesťanství ve střední Evropě, právě také v mé vlasti: u svatého Bonifáce, který vešel do dějin jako „apoštol Germánů“. Díky píli jeho životopisců máme nemálo zpráv o jeho životě: narodil se v anglosaské rodině ve Wessexu kolem roku 675 a byl pokřtěn jménem Winfrid. Velmi mladý vstoupil do kláštera, kde ho přitahoval mnišský ideál. Protože měl značnou intelektuální kapacitu, zdálo se, že je předurčen pro pokojnou a brilantní vědeckou kariéru: stal se učitelem latinské gramatiky, napsal několik traktátů, složil také různé latinské básně. Kněžské svěcení přijal asi třicetiletý a cítil se povolán k apoštolátu mezi pohany na pevnině. Velká Británie, jeho země, která byla evangelizována právě před sto lety benediktiny vedenými svatým Augustinem, projevovala tak solidní víru a horoucí lásku, že vysílala misionáře do střední Evropy, aby zde hlásali evangelium.

Horlivý misionář

V roce 716 se Winfrid s několika druhy odebral do Fríska, dnešního Holandska, kde narazil na opozici místního vládcе a pokus o evangelizaci ztroskotal. Když se vrátil do vlasti, neklesl na duchu a dva roky nato se odebral do Říma, aby promluvil s papežem Řehořem II. a získal od něho pokyny. Papež podle vyprávění jednoho životopisce ho přijal „s úsměvem ve tváři a pohledem plným sladkosti“ a v dalších dnech s ním vedl „důležité rozhovory“ (Wilibaldo, Vita S. Bonifatii, ed. Levison, s. 13–14) a nakonec mu dal nové jméno Bonifác a vybavil ho úředními listinami s pověřením hlásat evangelium mezi germánskými národy.

Posílen a s podporou papeže věnoval se Bonifác hlásání evangelia v těchto oblastech, bojoval proti pohanským kultům a posiloval lidskou a křesťanskou mo-

rálku. S velkým smyslem pro povinnost napsal v jednom ze svých listů: „Stůjme pevně v boji v den Páně, protože nastaly dny soužení a bída; ... nebudme němí psi ani mlčenliví pozorovatelé ani nájemníci, kteří utečou před vlky! Budme naopak pečliví pastýři, kteří bdí nad Kristovým stádem, kteří hlásají významným osobám i těm obyčej-

ným, bohatým i chudým Boží vůli ... v dobách příhodných i nepříhodných...“ (Epistulae, 3,352.354: MGH). Svou neúnavnou aktivitou, svým organizačním nadáním, svým pružným a laskavým charakterem, kterému nechyběla pevnost, dosáhl Bonifác velkých výsledků. Papež tedy prohlásil, že mu chce udělit biskupskou hodnost, aby

tak „mohl s větší autoritou napravovat a přivádět bloudící na cestu pravdy, aby cítil oporu větší autority apoštolské důstojnosti a byl tak ode všech tím více přijímán v úřadu hlasatele, čím více se jeví, aby z tohoto důvodu byl ordinován na apoštolského preláta“ (Otloho, Vita S. Bonifatii, nakl. Levison, kniha I. s. 127).

Příkladný pastýř

Tentýž nejvyšší Pontifex vysvětil Bonifáce na „oblastního biskupa“ – tj. pro celé Německo – a ten se pak ujal namáhavé apoštolské práce ve svěřených oblastech a rozšířil své působení také na církve v Galii: s velkou rozvahou obnovil církevní kázeň, svolal různé synody, aby zajistil autoritu posvátných kánonů, posiloval nutné spojení s římským papežem: to byl bod, který mu ležel obzvláště na srdci. Také nástupci Řehoře II. ho měli ve velké úctě. Řehoř III. ho jmenoval arcibiskupem všech germánských kmenů, poslal mu palium a dal mu pravomoc organizovat církevní hierarchii v těchto oblastech (srov. Epist. 28: S. Bonifatii Epistulae, nakl. Tangl, Berlín 1916). Papež Zachariáš ho potvrdil v úřadě a pochválil jeho úsilí (srov. Epist. 51, 57, 58, 60, 68, 77, 80, 86, 87, 89: tamt.); papež Štěpán III. bezprostředně po zvolení obdržel od něho list, ve kterém mu vyjadřoval svou synovskou oddanost (srov. Epist. 108: tamt.).

Šířitel kultury

Velký biskup kromě této evangelizační a organizační práce v Církvi při zakládání diecézí a slavení synodů neopomíjel podporovat zakládání různých klášterů mužských i ženských, aby byly jako majáky, které vyzařují víru a lidskou a křesťanskou kulturu v oblasti. Po benediktinských cenobitech povolal

Pokračování na str. 12

Apoštol Germánů svatý Bonifác

Editorial

Slova, která Pán pronesl v chrámě při setkání s Řeky, jsou jakoby ozvěnou toho, co se událo na hoře Tábor, a současně předejrou jeho velkého zápasu v zahradě Getsemanské. To, co ho v následujících dnech čeká, je paradoxní cesta ke slávě: přirovnává ji k osudu semene, které musí v zemi zemřít, aby přineslo užitek. Tato cesta se však netýká jen jeho, ale je závazná pro všechny, kteří chtějí být jeho. Pán přitom nijak nezakrývá, že on sám se této cesty ke slávě jako člověk děsí. Ale protože ji podstupuje nikoliv z vlastního podnětu, nýbrž z poslušnosti k Otci, od Otce také čeká potřebnou podporu. A Otec ho veřejně ujišťuje, že ho oslaví a oslaví také všechny, kteří se vydají za slávou jeho cestou a v jeho slépějích, protože tato jejich sláva je především velkou slávou samotného Otce.

Za půl roku 26. října bude celý svět svědkem, jak Otec plní tento slib: tím zde na zemi nejvyšším možným způsobem oslaví kněze řeholníka Damiána, který našel dostatek odvahy a lásky ztratit svůj život, aby ho našel a aby ovšem také přinesl přebohaté ovoce.

Ačkoliv jeho osobnost, život a cesta oběti nejsou neznámé, pokládáme za vhodné je včas znovu připomenout a oživit v paměti tento navýsost ná-

zorný příklad, aby povzbudil horlivé, posílil váhavé a probudil pohodlné k odvaze nastoupit toto opravdové následování Krista. Příklad tohoto otce vyhoštěných je navíc tak výmluvný, že nám pomáhá lépe domyslet a hlouběji pochopit i příklad samotného božského Vzoru, který Damián tak věrně následoval.

Leckomu přijde na mysl, zda bylo nutné, aby Bůh zvolil pro svého Syna tak extrémní, tak zničující a zdrcující cestu ke slávě. Učinil tak z obdobných, jen na nekonečno umocněných důvodů, jaké vedly otce Damiána, aby opustil civilizovaný svět a sestoupil do pozemského pekla mezi nado-smrti vyhoštěné. Snad nám to pomůže představit si názorněji oběť Božího Syna, když se vžijeme do motivace otce vyhoštěných: bylo mu nesnesitelně líto zavržených a opuštěných ubožáků na ostrově vyhnanců. Na ostrov Molokai se propadli ti, které postihla a zohydila nakažlivá nemoc. Způsob, jakým nás postihl hřích, ovšem daleko překračuje následky nejhorší tělesné nemoci, ale neumíme si to představit, protože jsou to skutečnosti, které jsou mimo naši smyslovou zkušenost. Musíme si být nicméně vědomi, že naše nesmrtelná duše není jen nějaký pojem nebo

Pokračování na str. 13

Sláva nebeského Otce

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Kdo mi chce sloužit, ať mě následuje.

Do Jeruzaléma míří četní poutníci a je mezi nimi také skupina Řeků, které sem přivádí něco více než jen tradiční svátky. Pocítili živou touhu vidět Ježíše. Chtějí jej alespoň spatřit, ale budou obdarováni více, než mohli očekávat. Připoj se k nim, abys nepromarnil příležitost poznat velké Ježíšovo tajemství.

V předchozích setkáních ses stal několi-krát svědkem, s jakým nepochopením a přímo odporem se Ježíš setkává u nejvyšších představitelů svého Bohem vyvoleného národa. *Ačkoliv před nimi vykonal tolik znamení, neuvěřili v něho: očima neviděli, aby srdcem neporozuměli a nemuseli se napravit.*⁽¹⁾

O to více Pána potěší zájem pohanů, kteří ho hledají s upřímným srdcem. Kdo takto přichází za Ježíšem, neodejde neobdarován. Tito cizinci netuší, že pro něho představují zástupce nesčetných národů, které mají zaujmout privilegované postavení Abrahámových potomků, až *přijmou evangelium*. Jejich přítomnost Pánu připomíná, že se přiblížila chvíle, kdy svou obětí zásadně změní jejich dosavadní postavení. Proto právě před těmito neobřezanými odhalí Pán své veliké tajemství, které je židovské elitě jen pro pohoršení.

Ano, *přišla hodina, aby Syn člověka byl oslaven*, aby se dokonale naplnil smysl jeho příchodu na tento svět. Je zde řeč o slávě, jakou svět dosud nepoznal. Má-li totiž Ježíšův život *přinést užitek*, musí nejprve *padnout do země* jako zaseté zrno. Představ si živé, co se stane s pšeničným zrnem zasetým do půdy. Zahyne, aby z jeho zmaru vzešel klas, který přinese *mnohý užitek*. Syn Boží přišel na tento svět s výslovným posláním být oslaven právě tímto způsobem: proto mluví o slávě, která vzejde až z nehlubšího ponížení, o životě, který se zrodí ze smrti. Jak vidíš, je to zcela jiná perspektiva, než jakou si představují a přejí lidé smýšlející v duchu tohoto světa.

Ani Boží všemohoucnost nehledá jiné východisko z tragické situace způsobené hříchem neposlušnosti člověka než cestu poslušnosti, dovedenou až k ponižujícímu zmaru. Ani Syn Boží nijak neskrývá, že se této cesty jako člověk děsí. Jeho lidská přirozenost se tomu brání. Uvědom si přitom, že vnitřní zápas, který vyvrcholí brzy v Getseman-ské zahradě, provází Ježíše ve skutečnosti po celý jeho život. Ví od samého začátku velice přesně, co to pro něho znamená – *odumřít jako pšeničné zrno, které padlo do země*.

Ta hodina je tu, a jak se přibližuje, roste až k neunesení úzkost Syna člověka. Nemá právo prosit Otce, *kteří má moc ho vysvobodit*, aby ho takové cesty ušetřil? Ale *vždyť právě pro tuto hodinu přišel!* S jakou prosbou se tedy obrátí na Otce?

Ježíšova krátká, ale nanejvýš výmluvná modlitba zasluhuje všechnu tvoji pozornost. Je to modlitba, která je projevem úplného sebeobětování a současně dokonalé důvěry. Prosí, ale tak, že se o sobě a o své úzkosti ani nezmiňuje. Spoléhá na to, že všechnu potřebnou odvahu a sílu najde ve své dokonalé synovské odevzdanosti do Otcovy vůle: *Otče, oslav své jméno!*

V čem se má projevit Otcova sláva? V tom, že zjeví světu dokonalou poslušnost, s jakou Syn vyplní odvěkou Otcovu vůli. V neslychané pokoře se nechá jako obětní beránek vést mořem ponížení, utrpení a smrti, aby vyšla najevo láska, která je silnější než *moc knížete tohoto světa*, jenž tu panuje od chvíle, kdy mu lidská neposlušnost dala přednost před Bohem. Ježíšova poslušnost *obnoví všechno*⁽²⁾ a učiní z ponížení bránu ke slávě a ze smrti zdroj života. Otče, staň se tvá vůle, aby ve slávě tvého jména měl člověk záruku, že i sebevětší ponížení, i nejbolestnější strádání se změní v cestu vedoucí k radosti věčného života v tvém království.

Tento Ježíšův příklad bude obdivuhodně přitažlivý. Být *povýšen na dřevo* bylo čtyři tisíce let znamením nejvyšší potupy a Božího prokletí⁽³⁾. Ježíš svou poslušnou obětí promění tuto potupu ve znamení, kterým naopak *všechny přitáhne k sobě*.

Slyšíš z nebe Otcův souhlasný hlas? Je to již potřetí za Ježíšova života. Tentokrát tě Pán výslovně upozorňuje, že tento hlas zazní kvůli tobě, aby ti potvrdil, jak veliké zalíbení má Otec v poslušnosti svého jednorozeného Syna. Nemění zalíbení má i v poslušnosti těch, kteří ho budou následovat. Boží slávou je spása světa. Boží slávou budou i všichni ti, kteří půjdou ve stopách Syna, aby byli *tam, kde je On*. Nepřehledné budou zástupy těch, kteří *budou nenávidět svůj život, aby jej nalezli*. Pros Ježíše, abys zbaběle neutekl, ani když budeš pociťovat strach. To pro tvoji naději a pro tvoji posilu Boží Syn neskrývá, že i On sám se tváří v tvář bolesti a smrti chvěje úzkostí. Můžeš se však spolehnout: je v zájmu Otcovy slávy, aby *posílil tvou velkodušnost*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Jan 12,37-40;

⁽²⁾ srov. Zj 21,5; ⁽³⁾ srov. Dt 21,23;

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 51

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,31-34

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich pánem – praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech – praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhá, bratr bratra: „Poznej Hospodina!“ Neboť mě poznají všichni od nejmenšího do největšího – praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.

2. čtení – Žid 5,7-9

Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

Evangelium – Jan 12,20-33

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne počtů. Nyní je moje duše rozehvěna. Co mám říci? Otče, vysvobď mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvščen, potáhnu všechny k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Svatořečení P. Damiána de Veuster

Blahoslavený P. Damián de Veuster bude letos v říjnu prohlášen za svatého. Ohlašují to jak klášter Nejsvětějších Srdcí Ježíše a Marie v belgické Lovani, kde se nachází jeho hrob, tak muzeum P. Damiána v jeho rodišti v Tremelu. P. Notker Hiegl je touto postavou fascinován. Představuje jeho osobnost v exercičních kázáních jako zářící příklad blízké lásky: Nikdo nemá větší lásky než ten, kdo dá svůj život za své přátele (Jan 15,13).

Havajské ostrovy a jejich „přírodní náboženství“

Havajské ostrovy jsou místem rajske krásy. Jejich přírodní bohatství je nepředstavitelné. Slavný mořeplavec James Cook objevil tuto skupinu ostrovů v roce 1778 a nazval je Sandwichovy ostrovy. V prvních 50 letech navštívilo ostrovy jen několik kupců a lovců. Původní obyvatelé této skupiny ostrovů jsou dobrosrdeční a silní lidé s hnědou kůží. Ojedinele se zde vyskytovalo kastovníctví podobně jako v Indii. Při slavnostech se zde přinášely někdy lidské oběti jako u Aztéků. Nábožensky motivované vraždy dětí souvisely s výbuchy vulkánů, duševně nemocné zde kamenovali, trvale nemocné zaživa pohřbívali nebo je nechali zemřít hladem. Pohanství na Havaji se neprojevovalo jako „nevinné přírodní náboženství“, nýbrž obsahovalo také mnoho „neřešitelností“.

Otevřenost ke křesťanství

Kamehamea I., který skupinu ostrovů sjednotil, se chtěl na smrtelné posteli stát křesťanem. Americký obchodník, který byl náhodou právě u něho na návštěvě, nevěděl, co s tím. Je to smutné vysvědčení pro křesťana. Roku 1820 nastoupil po svém otci Kamehameovi jeho syn Liloliliho. V té době přestoupila ke křesťanství kněžna jménem Kapiolani. Ona ukončila přinášení dětských obětí. Vypráví se, že právě vybuchl mohutný vulkán Kilauea. Masy lávy se již valily do údolí. Za takové situace byly bohyně Pele házeny do kráteru děti. Jedna matka byla již na cestě se svým dítětem. I přes hrozby kněžky bohyně Pele přistoupila k matce kněžna Kapiolani a vy-

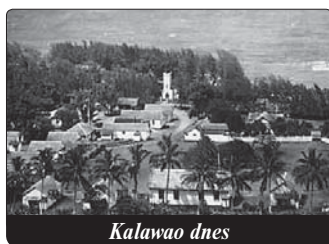
trhla jí dítě. Silným hlasem se modlila k Bohu křesťanů. Vrátila matce neporušené dítě a od té doby byl tento pohanský obřad navždy zrušen.

Osud malomocných

Malomocenství patřilo za všech dob k nejneakzitivnějším nemocem. Tvrdý osud takto postižených je znám z Písma. Během čtyř let napadne nákaza některý vnitřní, životně důležitý orgán. V 19. století byli v Asii a v Oceánii tito nemocní násilím umísťováni do rezervací. Žádná léčba neexistovala. Také havajská vláda sáhla k takovým karanténním opatřením na ochranu zdravých, protože lepra zde všude silně řádila. Po nakažených slídila zdravotní policie a dopravovala je lodí na jeden zvlášť neobydlený ostrov. Vysazovali je na pláži oddělené vysokými horami. Ostrov se jmenoval Molokai a žádný zdravý člověk na něj nikdy nevstoupil.

Molokai a P. Damián

Na Molokai žili malomocní ve dvou vesnicích Kalawao a Kalaupapa. Jedinou „útěchou“ v jejich nouzi byla rostlina názvem ki, která zde rostla ve velkém množství. Z kořenů této byliny připravovali nápoj, který stále pili, aby zapoměli na své utrpení. Opojení se nacházeli ve stavu transu jako pominutí a ztratili přitom všechny pocity studu. V tomto stavu se nacházelo asi

Kalawao dnes

tisíc nemocných a týdně jich umíralo deset až dvanáct. A stále přijížděly čluny s dalšími malomocnými. „Zde na ostrově neplatí žádné zákony,“ byla deviza nemocných a do tohoto stavu stáhli každého nově příchozího. S biblickým obrazem bylo možno říct: Žili zde jako *ovce bez pastýře*. V tomto pekle se jednou objevil P. Damián de Veuster.

Misionářův původ

Josef de Veuster se narodil 3. ledna 1840 ve vlámské obci Tremelo severně od Lovaně v Belgii. O jeho mládí není známo více, než že vyrůstal jako jeden ze sedmi sourozenců. Jeho rodiče byli vážení a zámožní zemědělci. Každý večer se četly životopisy svatých a matka vedla děti k jejich následování. Mladí se dokázali nadchnout pro dobro a krásu. Dvě dcery vstoupily do kláštera, dva synové si zvolili kněžskou službu. Mladší, pozdější P. Damián, měl ohnivý temperament a již jako mladík chtěl zasvětit svůj život Bohu. Nakonec povolil otec Josefovi, aby navštívil staršího bratra, který již dříve vstoupil do řádu Nejsvětějších Srdcí Ježíše a Marie a žil zde jako Pater Pamfilius. Josef již zůstal v klauzuru a otec se musel vrátit domů sám. Protože Josef absolvoval jen obchodní školu, vysvětlil mu superior, že se nemůže stát knězem jako jeho bratr. Josef však vykonával s radostí jakoukoliv práci a učil se od svého bratra latině.

Boží cesty jsou nevyzpytatelné

Josef projevil ve studiu latiny takovou pílí, že ho nakonec představení připustili ke klášternímu studiu. Během tohoto studia propukla epidemie tyfu a jeho bra-

Blah. P. Damián de Veuster

tr, který měl odjet do misii na jižních ostrovech, těžce onemocněl a nemohl odcestovat. Byl z toho k neutěšení. Tu se ho mladší bratr, který přijal řeholní jméno Damián, zeptal, zda by mu to přineslo úlevu, kdyby místo něho odjel do misii sám. Starší bratr překvapivě ihned souhlasil. Bratr Damián podal žádost a 30. října 1863 nastoupil na loď, která ho během pěti měsíců dopravila do Honolulu, hlavního města Havaje.

Nasazení na různých ostrovech

Brzy po příjezdu přijal bratr Damián 21. května 1864 v Honolulu kněžské svěcení. Než odešel na Molokai, byl několik let nasazen na různých ostrovech. Z té doby se traduje jedna epizoda, která nám ukazuje jeho velkou lásku k Ježíši Kristu. Na svém koni přijel na jednu vysokou horu. Slyšel o tom, že za horou je malá křesťanská obec. Koně přivázal ke stromu. Pak se šplhal dolů po skalách se zakrvácenými rukama i nohama, ale žádná vesnice nebyla k vidění, jen další horský hřbet. P. Damián se opět vyšplhal nahoru a dolů. A opět stejné zklamání. Myšlenka, že zde někde čekají lidé na křest, mu dala sílu ke třetímu výstupu. Zde vesnici skutečně našel. Ubozí lidé ho pozdravili s nemírnou radostí, protože uměli ocenit přítomnost kněze.

Biskup hledá kněze pro Molokai

Biskup Maigret světil na ostrově Wailuku nový kostel. Při té příležitosti vyslovil před shromážděnými kněžími velké polito-

vání, že nemůže najít kněze jako trvalého pastýře malomocných na Molokai. Sotva to P. Damián uslyšel, probudilo se v něm rozhodnutí přihlásit se dobrovolně k této službě. Vyslovil svou ochotu s takovým nadšením, jako by se jednalo o největší štěstí jeho života. Věděl však, že nastupuje jistou cestu ke smrti. Zdravý člověk, který je ve stálém styku s nakaženými, stává se vždy obětí nákazy. Ihned po skončení slavnosti svěcení nastoupil P. Damián na loď směřující na Molokai. Tam byl vysazen se skupinou malomocných, kteří s velkým nářkem nastoupili život na ostrově hrůzy. Bylo to 10. května 1873.

První kroky

Rozloučení s jeho misijní stanicí bylo pro něho těžké. Ale nyní našel definitivní životní úděl. Věděl, že službou na Molokai nastupuje křížovou cestu ve stopách Ježíšových. Jak dosvědčují jeho poznámky, nastoupil svůj úkol s velkou odvahou: „Skrze výslovné vnuknutí Boží prozřetelnosti a našeho Pána a Mistra, který měl za svého života v obzvláštní lásce malomocné, vedla moje cesta v květnu 1873 na Kalawao. Měl jsem tehdy 33 let a těšil jsem se pevnému zdraví. Nešťastní vyvrhelové lidské společnosti zde žili v primitivních chýších společně bez rozdílu věku a pohlaví, staré i nové případy onemocnění víceméně cize vedle sebe. Trávili svůj život v omamném tanci, opojení pivem z kořenů ki a alkoholem. Byli zbaveni oděvu, voda se musela nosit zdaleka.“ Zkrátka – pro tělo i duši živé peklo na zemi.

Duchovní otec všech

V létě 1874 jižní vítr kona smetl většinu ubohých chýší. Nemocní leželi v noci za deště a větru pod širým nebem a trásli se zimou. P. Damián napsal svému bratřovi: „Z dvou tisíc, které sem přivezli, žije sotva 800. Mezi nimi je určitý počet katolíků, někteří byli pokřtěni teprve zde po převezení na Molokai. Jsem

zde však pro všechny malomocné a myslím na to, jak jsem ležel při své slibu pod rubášem, takže se už této druhé smrti nemusím bát. Zbudoval jsem farní domek šestkrát čtyři metry. Ačkoliv zde žiji již půl roku, nenakazil jsem se. Nákaza začíná černými skvrnami, pak propuknou rány, zvláště na rukou a nohou. Začne hnilobný zápach. Jednoho dne při mši jsem myslel, že se udusím. Někdy mě při zpovídání přepadne pocit hnusu, zvláště když nemocnému lezou v ranách červi. Všichni nemocní se mnou jednají jako s duchovním otcem.“

Pramen živé vody

„S Pavlem můžu říct: S malomocnými jsem se stal malomocným, abych aspoň některé získal pro Krista. Když kážu, používám množné číslo: my malomocní! Provedl jsem mnoho pohřbů. Denně umírá alespoň jeden z nich. Jsou prostě přikryti plátnem, ale já chci pro ty ubožáky opatřit rakve. Mnoho nemocných už nemá nos, u jiných je zase nadměrně vyvinutý, klouby, prsty na rukou a nohou odpadají. Ubozí se děsí sami sebe, a přece se zhlízejí každou chvíli v zrcadle. Děti vypadají jako starší trpaslíci.“

Nepopsatelnou radost připravilo P. Damiánovi, když nedaleko objevil pramen svěží ledové vody, s pomocníky postavil vodovod do vesnice a nemocná těla bylo možno udržovat v čistotě.

Důstojné lidské obydlí

P. Damián ošetřoval rány nemocných, staral se o oděv a léky, zakládal pole a zahrady, zbudoval sirotčinec a staral se o tyto ubohé děti s otcovskou láskou. Vláda v Honolulu byla informována o jeho hrdinném působení a začala ho finančně podporovat. Byl lékařem pro tělo i pro duši, učitelem, krejčovským mistrem a malířem, postavil malomocným 300–400 domů ze dřeva. Byl člověk s 36 povoláními, jak to popisuje jeden americký novinář. A v neposlední řadě byl

hrobníkem. Zhotovil 1500–1800 rakví. Na tomto ostrově bez zákona zavedl nové mravní zákony, aby bojoval proti neřesti opilství. Jeho životní způsob byl bez vady a poskvrny. Jeho rozhodnutí postačilo, aby ukončilo spory a zavedlo mezi nemocnými opět pořádek. Všichni na Molokai ho nazývali Makua, tzn. otec. V roce 1880 napsal do deníku: „Bude to už sedm let, co trávím mezi malomocnými. Každý rok jsme měli na 200 úmrtí, na hřbitově už nemám místo ani pro jeden nový hrob.“ V kostele na kolenou a v prostraci čerpal sílu pro nový den. Z ostrova odsouzených se stalo sídliště pro malomocné s lidskou důstojností.

Slzavým údolím k vítězství

Sebezapření a sebeobětování sklízí často nevděk a zneuznání. Opatření P. Damiána byla odmítána, hlavně jeho boj proti „ki“, opojnému pivu a pále. Pijani šířili proti nežádoucímu hostu pomluvy, aby ho vyhnali. Jen jeho trpělivost přemohla nakonec i tato srdce. Nyní začaly přicházet na ostrov návštěvy, jednou dokonce korunní princezna, která přišla navštívit své příbuzné. Byla tím, co viděla, tak dojata, že do konce života podporovala dílo P. Damiána. Po dlouhém čekání se naplnilo nejvroucnější přání P. Damiána: na ostrov přišly řeholní sestry a bratři. Byl u toho i P. Pamfilius. Tehdy již P. Damián několik měsíců cítil, že doba jeho působení se chýlí ke konci.

Malomocný mezi malomocnými

P. Damiánovi bylo dopřáno pracovat s nezmenšenou silou a zdravím na Molokai celých deset let. Jeho záznamy a kresby o průběhu nemoci mnoha pacientů spolu s výtěry ran a ústřížky použitého obvazového materiálu posloužily univerzitě v Honolulu jako podklad pro výzkum metod léčby malomocenství. Byl to výchozí bod moderních léčebných postupů a účinných injekcí až do dnešních dob. V roce 1884

zjistil P. Damián první podezření, že tajný nepřítel napadl i jeho. Když si opařil nohu a necítil při tom žádnou bolest, ihned věděl, kolik uhořelo. Nyní musel položit na oltář i své vlastní tělo. V jednom dopise z roku 1885 napsal: „Zdá se, že jsem i já nyní propadl tomuto zlu. Odpadlo mi jedno obočí, brzy budu celý zohavený. Zatím jsem klidný a odevzdáný. Bůh ví, co je pro moji spásu nejlepší.“ Jemně formovaný nos a ústa byly brzy nemocí znetvořeny, uši výrazně zvětšeny. Čelo oteklo, ruce vykazovaly stopy počínajících vředů. Pracoval dále, i když byl připraven na nejhorší.

Naplnění ve zmrtvýchstalém Kristu

P. Damián cítí svou blízkost ke smrti a těší se jako dítě, že nadcházející Velikonoce bude už moci slavit v nebi. P. Pamfilius ho požádal o jeho plášť. „Ach,“ odpověděl umírající, „co s tím chceš dělat, je plný malomocenství!“ Ležel jako ti nejmudřejší na chudém hadru na zemi. „Ať se děje vůle Boží, moje dílo se všemi jeho nezdary je v jeho rukou.“ Jeho dech byl těžší a těžší. Zvenku bylo slyšet bolestné nařikání malomocných. Poslední vydechnutí. P. Damián měl 49 let. Bylo pondělí pašijového týdne 15. dubna 1889. Jeho tělesné ostatky byly uloženy v rakvi, kterou sám zhotovil, do hrobu vedle kostela, který na Molokai vybudoval. Několik dní po pohřbu se slavila v katedrále v Honolulu zádušní mše za zesnulého, které se účastnil klérus i vláda. Obratem nazývali všichni prostého muže s obličejem znetvořeným malomocenstvím „hrdina“, „světec“ a „mučedník“.

Roku 1936 byly jeho ostatky převezeny do Lovaně. V roce 1995 ho papež Jan Pavel II. prohlásil za blahoslaveného. Nyní 120 let po jeho smrti bude tomuto hrdinovi bliženské lásky vzdána svatořečením nejvyšší církevní pocta.

*Z Kirche heute 3/2009
přeložil IŠ*

Svatý Gabriel od Bolestné Matky Boží

Svatý Gabriel se narodil v aristokratické rodině v Assisi 1. března 1838 jako jedenáctý ze třinácti dětí Sante Possentiho, starosty města, a Anežky Frisciotti. Byl pokřtěn týž den a dostal jméno po slavném krajanu sv. Františkovi. Doma mu proto říkali Checchino. V roce 1841 byl Sante jmenován členem soudu ve Spoletu a přestěhoval se tam s celou rodinou. Zde matka Anežka zemřela ve věku pouhých 42 let. Dříve než zesnula, chtěla mít u sebe Checchina, aby mu dala poslední sbohem. Od té doby je otec Sante vychovatelem svého syna. Pomáhá mu přitom nejstarší dcera Marie Luisa. V roce 1844 začíná Checchino navštěvovat základní školu. V roce 1846 byl biřmován a r. 1851 přijal první svaté přijímání.

Ve 13 letech nastupuje do koleje jezuitů a studuje lyceum. Je inteligentní, bujný, živý. Studium se mu líbí, vyniká především v literárních předmětech. Skládá latinské básně, při školních vystoupeních je vždy vynikající. Získá mnoho školních ocenění. Je pohledný, živý, vtipný a přitahuje svou veselostí. Má zalíbení v módě a obléká se vždy co nejlépe. Chce být ve všem první, „neodmítá krásný život“.

Organizuje lovecké hry, účastní se vycházek a výletů, rád chodí s otcem a sestrami do divadla, je ve městě znám jako vynikající tanečník, je duší salonních večírků ve Spoletu. Rád čte a oblíbí si současné autory Manzoniho, Grossiho a Tommasea. Ale současně je to člověk s citlivou duší, vnímavý k trpícím a chudým, miluje modlitbu. Život z něho tryská všemi póry. Není divu, že se po něm ohlíží kdejaké děvče. Obléká se vždy nejvybraněji a při bálech a salonních večírcích přímo rafinovaně. Všech svých předností si je velmi dobře vědom. Je vysoké postavy, štíhlý, tmavé pleti, má kulatý obličej a živé černé oči,

rtý s nádechem stálého úsměvu, tmavé kadeřavé vlasy. Checchino je zamilován do života, ale nerozhodný, pokud jde o vlastní budoucnost.

Časté rodinné spory a některé nehezké nemoci, které musí prodělat, ho přivádějí k poznání, že lidské radosti jsou krátké a nestálé. Jako poslední drama přijde smrt milované sestry Marie Luisy 17. června 1855. Následuje rok, kdy marně hledá rozhodnutí. Věci už nejsou tak krásné jako dříve, vrací se myšlenka na klášter, a to s velkou naléhavostí. 22. srpna 1856 během procesí, které kolem něho nese sochu Panny Marie, se ozvou v jeho srdci jasná slova: „Františku, co chceš dělat ve světě? Jdi za svým povoláním!“ Tentokrát nedokáže odporovat. Je to Maminka, kdo ho volá. 6. září odjíždí ze Spoleta. Večer 7. září je v Loretu. Celý den 8. září, svátek Narození Panny Marie, strá-

ví ve Svatém domku. 10. září je již v Morrovalle, aby nastoupil do noviciátu. On, elegantní tanečník, brilantní společník salonních večerů, si zvolil za své povolání život přísného mnicha v řádu pasionistů, založeném v roce 1720 svatým Pavlem od Kříže s cílem hlásat kontemplativním životem a apoštolátem lásku, kterou Bůh zjevil Kristovým utrpením.

V 18 letech František zcela mění svůj život i své jméno. Od nynějška se bude jmenovat Gabriel od Bolestné Matky Boží, aby bylo jasné, že minulost pro něho přestala existovat. Volba řeholního života je od samého počátku naprosto radikální. Vrhá se do něj s tělem i duší. Konečně našel pokoj srdce a trvalé štěstí. Nižak se neleká dlouhých modliteb, pokání a postů, protože našel to, co hledal: Boha, který ho naplňuje radostí. Ihned to napsal otcí: „Můj život je ustavičná radost.

DŮLEŽITÁ CESTA PAPEŽE BENEDIKTA XVI.

Africká církev, kterou Svätý otec navštívil, má mnohem větší vyhlídky do budoucnosti než církve v tradičních zemích. Počet katolíků v Africe stále roste. Za posledních sto let jich přibýlo šestasedmdesátkrát. Jak uvádí zpráva Německé biskupské konference, zveřejněná u příležitosti Mezinárodního kongresu katolické církve – Misie ve světě, počet katolíků v Africe ve 20. století vzrostl z necelých 2 milionů na 130 milionů. V zemích, jako je Nigérie nebo Kongo, zaznamenáváme v současné době víc křtů než v tradičně katolických zemích Evropy. Téměř 40 procent tvoří dospělí novokřtěnci. Pokud se tento vývoj nezastaví, za 25 let bude africká církev početnější než evropská.

AFRIKA

Během posledních deseti dnů byli v Africe zavražděni tři katoličtí kněží, dva v Jihoafrické republice a jeden v Burundi. Nejmladší z nich je 33letý O. Daniel Matsela Mahula, kterému se 27. února v městě Bloemhof stali osudní tři stopaři, kterým zastavil při cestě autem domů. Další kněz O. Lionel Sham, známý svou charitativní činností v arcidiecézi Johannesburg, byl nalezen mrtev ve svém domě 7. března. V burundském městě Karuza byl zavražděn O. Révocata Gahimbare, jenž bránil klášter sester, který přišli vykrást čtyři lupiči. Arcibiskup Johannesburgu mons. Buti Tlhagale přiznává, že napadání kněží, bohužel, není ojedinělé. Paradoxně je to právě charitativní činnost duchovních, která je vystavuje nebezpečí. Lupiči se totiž domnívají, že když Církev pomáhá, musí mít mnoho peněz. Kromě toho mohou také počítat se shovívavostí místních úřadů.

Sv. Gabriel Possenti

Spokojenost, jakou zakouším, se vůbec nedá vyslovit. Nezaměnil bych ani čtvrt hodinku z tohoto života.“ 22. září 1857 skládá řeholní sliby. V červnu 1858 odchází do Pievotoriny, aby zde studoval filozofii pod vedením P. Norberta Cassinelliho, který ho pak doprovází až do smrti.

10. července přichází do kláštera pasionistů v Isola del Gran Sasso, aby se studiem teologie připravil na kněžské svěcení. 25. května 1861 přijímá v katedrále tonzuru a nižší kněžská svěcení. Ale koncem roku 1861 onemocní tuberkulózu a všechna lékařská péče vyznívá naprázdno. Nemůže získat kněžské svěcení, protože politické těžkosti brání novým ordinacím. Gabriel si uvědomuje, že se nedá nic dělat. Jeho cesta je již skončena. Ale neklesá na mysli. Je to právě to, oč prosil o rok dříve. To, co má cenu, je konat Boží vůli. „Bůh to chce, já to chci také.“ píše. Ráno 27. února při východu slunce Gabriel všechny zdraví, slibuje, že na ně bude v nebi vzpomínat, a žádá o odpuštění a modlitbu. Pak umírá, posilován pohledem na Pannu Marii, kterou naposled vzývá: „Maria, maminko moje, jednej rychle.“

V den jeho pohřbu píše než aby se modlili za Gabriela, modlili se všichni ke Gabrielovi. Všichni byli přesvědčeni, že ukládají do krypty semeno, které je určeno k tomu, aby bohatě rozkvetlo.

Všichni pokládají jeho smrt za smrt světce. Vzpomínají na jeho dny, zdánlivě všední. Každodenním pokrmem se stala jeho prostota, jeho heroismus. Malé věci, které plnil každý den, se

stávaly velkými způsobem a duchem, s jakým je vykonával. Často opakoval: „Bůh se nedívá na to, kolik, ale jak. Naše dokonalost nespočívá v tom, že konáme mimořádné věci, ale že děláme mimořádně dobře věci obyčejné.“ Všichni vzpomínají, jak prožíval svůj život ve stínu Kříže a Bolestné Matky, která se stala smyslem jeho života.

Jeho duchovní vůdce P. Norbert Cassinelli odhaluje všem tajemství jeho svatosti: „Gabriel pracoval srdcem.“ „Můj Gabriel měl charakter velice živý, příjemný, strhující a současně rozhodný i velkodušný. Měl velice citlivé srdce, plné lásky, byl pohotový ve slově, které bylo duchaplné, prosté a plné něžnosti. Jeho tmavé oči byly jako dvě hvězdy. Spojoval v sobě tolik darů, které zřídka najdeme pospolu v jedné osobě. Byl skutečně krásný tělem i duší.“

Jednou ho Gabriel zavolal do své cely a zeptal se: „Otče, je-li v mé duši něco, co se nelíbí Bohu, povězte mi to, chci to odstranit.“ Dva měsíce po jeho smrti je již zpracován jeho první systematický životopis, který napsal otec Norbert pro Sante Possentioho: „Svědectví o životě a ctnostech Gabriela“.

V roce 1866 v důsledku vládních dekretů byla komunita pasionistů nucena opustit klášter na úbočí Gran Sasso. Řeholníci odešli do Mandurie. Zdálo by se, že Gabrielův hrob zůstane opuštěný. Ale nebylo tomu tak. Zde končí jen první fáze historie mladého pasionisty. Druhá fáze začíná v roce 1892, třicet let po smrti světce, kdy se u jeho hrobu začínají dít první nápadné zázraky. 17. a 18. října 1892 dojde k exhumaci za přísného dohledu věřícího lidu, který nechce připustit, aby ostatky byly přeneseny do kláštera Madonna della Stella blízko Spoleta, jak rozhodli představení. Kostel, okolí kláštera a všechny přístupové cesty jsou střeženy věřícími, kteří nechtějí dovolit přemístění ostatků. Postulátor procesu blahřečení

P. Germano Ruopollo telegrafuje do Říma, že přenesení ostatků je nemožné. Tato nepředvídaná událost je ihned vysvětlena jako zásah shůry. Během ohledávání se přenesl ze západního vrcholku Gran Sasso malý mráček a pokryl celou zónu „hojným deštěm“. Je přítomno 4–7 tisíc lidí. Ten den se událo sedm zjevných zázraků, i když za první zázrak je uznáno uzdravení slečny Marie Mazzarellové, ke kterému došlo 23. října. Gabriel tak definitivně zůstane v Abruzzách a začíná nepřetržitý řetěz zázraků a milostí na jeho přímluvu.

V roce 1908 prohlásí papež Pius X. Gabriela blahoslaveným a k jeho počtě je postavena první bazilika. Svatým ho prohlásí Benedikt XV. r. 1920. V roce 1926 se stává spolupatronem italské katolické mládeže a v roce 1959 ho Jan XXIII. prohlásí za patrona Abruzz. V roce 1970 začíná stavba nové, větší svatyně, protože poutníků houfně přibývá.

V červnu 1975 se stal jeho největší zázrak. Jedná se o okamžité uzdravení Lorelly Colagelové, dívky z Montesilvana, která o svém uzdravení vypráví: „Od první třídy základní školy jsem se cítila nemocná. Když mi bylo 8 let, nemoc se zhoršila a rodiče mě vodili k různým lékařům. V 10 letech jsem nemohla chodit. Lékaři si nevěděli rady. V nemocnici v Anconě zjistili, že mám leukoencefalitidu, nevyléčitelnou nemoc, která brání používat nohy.“ Dnes je Lorella zcela zdravá.

Dějiny svatosti neznají západu. Dnes je ve světě na 1000 kostelů zasvěcených sv. Gabrielu od Sedmibolestné Matky Boží. Ten největší je v Gran Sasso, kam přitahuje nesčetné poutníky, a to především mládež. Gabriel je stále živý a usmívá se. Rozdává zázraky a milosti.

Pramen: Pierluigi Di Eugenio, Sotto la Croce appassionata mente, una santità nella famiglia passionista. Eco S. Gabriele 1997. Připravil-lš-

**Mauro Gagliari, poradce
Úřadu liturgických obřadů Svatého otce**

BUDOU SE DÍVAT NA TOHO, KTERÉHO PROBODLI

O centrální pozici kříže při slavení liturgie

V těchto postních dnech není možné nemyslet na veliké tajemství svatého Tridua, kterým končí oněch čtyřicet postních dnů, kdy máme rozjímat a znovu prožít liturgii Ježíšova umučení, smrti a zmrtvýchvstání. Pomoc nám při tom nabízí úvaha o vývoji ústředního postavení kříže v kultu a tím i v životě křesťana. Liturgická čtení ze svátku Povýšení Svatého kříže (14. září) nám představují mezi jiným téma „patření“. Aby byli uzdraveni od hadího uštknutí, museli Izraelité pohledět na bronzového hada povýšeného na kůlu (srov. Nm 21,9). Ježíš v evangeliu tohoto svátku říká, že musí být povýšen od země jako Mojžíšův had, protože kdo uvěří, nebude zavřzen, nýbrž obdrží život věčný (srov. Jan 3,13–17). Izraelité se dívali na bronzového hada, ale museli uskutečnit úkon víry v Boha, který uzdravuje. Pro Ježíšovy učedníky naopak existuje dokonalá souhra mezi dívat se a věřit: abychom získali spásu, musíme věřit v toho, na koho patříme: ukřížovaného a zmrtvýchvstalého, a současně žít způsobem, který odpovídá tomuto základnímu pohledu. Toto je základní intuice používaná v tradiční liturgii v souladu s tím, že jak kněz, tak lid jsou všichni spolu obráčení k Ukřížovanému. Od doby, kdy se začala používat praxe celebrovat čelem k lidu, vznikl problém s postojem kněze u oltáře, protože nyní se obrátil zády jak ke svatostánku, tak ke kříži.

Je zřejmé, že „dívat se“ není možno redukovat na pouhé vnější gesto, spočívající v orientaci očí. Jedná se zásadně o chování srdce, které je možno a které je také třeba zachovávat, ať už je účastník obrácen kamkoliv. Nicméně i v misálu Pavla VI. je rubrika, které předepisuje knězi, aby pozvedl oči k nebi před vyslovením konsekračních slov nad chlebem. Orientace duše je důležitější, ale tělesný projev doprovází a podporuje vnitřní hnutí. Je-li tedy pravda, že dívat se na kříž je úkonem ducha, projevem víry a klanění, pak je také pravdou, že dívat se na obraz Ukřížovaného během liturgie velice podporuje a udržuje hnutí srdce. My potřebujeme vnější posvátná znamení a gesta, na která se sice přímo nesoustřeďujeme, ale ona podporují hnutí srdce, které prahne po posvěcení. To znamená jednat, jak říká liturgie, *ratione signi - ve smyslu znamení*. Posvátnost gest a posvěcení toho, kdo se modlí, nejsou protikladné prvky, nýbrž aspekty jediné skutečnosti. I když celebrování *versus populum* má také své pozitivní aspekty, není možno přehlížet jeho omezení: je zde zvláště riziko, že se mezi knězem a věřícími vytvoří uzavřený kruh, který odsune do druhého plánu právě toho, na kterého se všichni při liturgickém kultu mají dívat. Tomuto riziku je možno se vyhnout, když vrátíme liturgické modlitbě správnou orientaci, zvláště pokud jde o eucharistickou modlitbu. Zatímco při liturgii slova je přiměřenější, aby se kněz obrátil k lidu, je teologicky a pastoračně vhodnější zachovat při eucharistické modlitbě to, o čem mluví i misál Pavla VI., totiž orientaci směrem ke kříži. To možno udělat různým způsobem, případně tak, že se i na oltáři orientovaném *versus populum* postaví kříž do středu oltáře, takže se na něho mohou dívat kněz i věřící.

Podle L'Osservatore Romano

Dopis Svatého otce všem biskupům

K problému zrušení exkomunikace čtyř biskupů vysvěcených arcibiskupem Lefebvrem

Draží spolubratři v biskupské službě!

Zrušení exkomunikace čtyř biskupů, které arcibiskup Lefebvre v roce 1988 vysvětil bez mandátu Svatého stolce, vyvolalo uvnitř katolické církve i mimo ni z několika důvodů velmi prudké hádky, jaké jsme tu již dlouho nezažili. Mnoho biskupů pocítilo bezradnost z události, která přišla neočekávaně, a nebyli schopni ji přiřadit k pozitivním úkolům Církve.

I když mnoho pastýřů a věřících bylo ochotno hodnotit papežovu vůli ke smíření pozitivně, stála tu proti tomu otázka přiměřenosti takového gesta vzhledem ke skutečným naléhavostem života víry v naší době.

Různé skupiny naopak zcela otevřeně obvinily papeže, že chce jít zpět za Koncil: dala se do pohybu lavina protestů, jejichž ostrost odhalovala zranění, která překračují meze přítomného okamžiku.

Proto pocítuji jako nezbytné, milí spolubratři, poslat Vám vysvětlující slovo, které Vám má být pomoci k pochopení důvodů, které vedly mne a příslušné orgány Svatého stolce k tomuto kroku. Doufám, že tímto způsobem přispěji k míru v Církvi.

Pro mne nepředvídatelná a nešťastná situace vznikla z toho, že zrušení exkomunikace překryl případ Williamson. Z tichého gesta milosrdenství vůči čtyřem platně, avšak nezákonně vysvěceným biskupům se náhle stalo něco zcela jiného: jako by šlo o odmítnutí křesťansko-židovského smíření a zrušení toho, co Koncil prohlásil v této věci za cestu Církve.

Z pozvání ke smíření s odštěpenou církevní skupinou se tak stalo něco opačného: zdánlivý návrat před všechny kroky smíření mezi křesťany a židy, které

se po Koncilu uskutečnily a jejichž pokračování a další rozvoj byly od počátku cílem moji teologické práce. Mohu jen hluboce litovat toho, že došlo k tomuto překrytí dvou protikladných případů a smír mezi křesťany a židy i mír v Církvi byl na okamžik narušen.

Bylo mi řečeno, že kdybych sledoval zprávy dosažitelné na internetu, byl bych včas upozorněn na tento problém. Vyvozuji z toho poučení, že v budoucnosti musí Svatý stolec věnovat větší pozornost onomu zdroji informací.

Zarmoutilo mě, že i katolíci, kteří by měli vlastně nejlépe vědět, jak se věci mají, si mysleli, že mají na mě nepřátelsky zaútočit. Tím více děkuji židovským přátelům, kteří pomohli rychle sprovodit ze světa toto nedorozumění a obnovit atmosféru přátelství a důvěry, která nastoupila již za doby papeže Jana Pavla II. a díky Bohu pokračuje i během celého mého pontifikátu.

Další chyba, které upřímně lituji, spočívá v tom, že hranice a právní dosah opatření z 21. 1. 2009 nebyl při zveřejnění opatření dostatečně objasněn. Exkomunikace se týká osob a nikoliv institucí. Biskupské svěcení bez papežského pověření představuje nebezpečí schizmatu, protože se dává v sázku jednoty biskupského kolegia s papežem. Církev musí proto reagovat nejprísnějším trestem, exkomunikací, a to proto, aby potrestané přivedla k lítosti a k jednotě.

20 let po svěcení tohoto cíle nebylo dosaženo. Zrušení exkomunikace slouží stejnému cíli jako samotný trest: ještě jednou pozvat čtyři biskupy k návratu. Toto gesto bylo možné poté, co dotyční vyjádřili své zásadní uznání papeže a jeho pastýřské pravomoci, i když s výhradami,

pokud jde o poslušnost k jeho učitelské autoritě a ke Koncilu.

Tím se vracím k rozlišení mezi osobou a institucí. Zrušení exkomunikace je opatření v oblasti církevní kázně. Osoby byly osvobozeny od tíže svědomí z nejtěžšího církevního trestu.

Od této disciplinární roviny je nutno odlišovat oblast naukovou. Že Bratrstvo Pia X. nemá v Církvi kanonické postavení, nespočívá na důvodech disciplinárních, nýbrž naukových. Dokud nemá Bratrstvo v Církvi kanonické postavení, dotud také její nositelé úřadu nevykonávají zákonně v Církvi svůj úřad.

Je tedy třeba rozlišovat mezi osobami, které jako takové jsou postiženy v kázeňské rovině, a mezi rovinou naukovou, která staví v potaz úřad a instituci. Abych to řekl ještě jednou: Dokud nebudou vyjasněny otázky v oblasti nauky, nemá Bratrstvo v Církvi kanonický status a dotud její nositelé úřadu, i když jsou osvobozeni od trestu, nevykonávají v Církvi pravoplatně úřad.

Vzhledem k této situaci je mým záměrem přičlenit v budoucnosti Papežskou komisi Ecclesia Dei, pod kterou od roku 1988 spadají ta společenství a osoby, které se od Bratrstva Pia X. a podobných sdružení chtějí vrátit k plnému společenství s papežem, ke Kongregaci pro nauku víry. Tím má být zvýrazněno, že problémy, které je třeba nyní řešit, jsou v podstatě naukové povahy, především, pokud jde o přijetí II. vatikánského koncilu a pokoncilního učitelského úřadu papeže. (...) Učitelskou autoritu Církve není možno zmrazit v roce 1962, to musí být Bratrstvu zcela jasné.

Jenomže některým z těch, kteří vystupují jako velcí obránci Koncilu, je třeba také připomenout, že II. vatikánský kon-

cil obsahuje v sobě celé dějiny nauky Církve. Kdo chce být poslušný, musí přijmout víru staletí a nesmí odřezávat kořeny, ze kterých strom vyrůstá.

Doufám, milí spolubratři, že tím je vysvětlen pozitivní význam i hranice opatření z 21. ledna 2009. Ale nyní zbývá otázka: Bylo to nutné? Byla to skutečně priorita? Není tu nic důležitějšího? Jistě, jsou věci důležitější a naléhavější. Myslí, že jsem priority pontifikátu ve své řeči na jeho začátku zřetelně vyslovil. To, co bylo tehdy řečeno, zůstává beze změny mou vedoucí linií.

První prioritu pro Petrova nástupce stanovil Pán při Poslední večeři: *Posiluj své bratry* (Lk 22,32). Petr sám tuto prioritu nově formuloval ve svém prvním listě: *Buďte připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje* (1 Petr 3,15).

V naší době, kdy víře v mnoha částech světa hrozí, že zhasne jako plamen, který nemá žádnou potravu, je nejpřednější prioritou zpřítomňovat Boha v tomto světě a otevřít lidem přístup k Bohu. Nikoliv k jakémukoliv Bohu, nýbrž k Bohu, který mluvil na Sinaji; k Bohu, jehož tvář poznáváme v *lásce až do krajnosti* (Jan 13,1) – v ukřižovaném a zmrtevýchvstalém Ježíši Kristu. Nejvlastnější problém současné dějinné hodiny je, že Bůh zmizel z horizontu lidí, že s uhašením světla přicházejícího od Boha vznikla mezi lidmi dezorientace, jejíž ničivé důsledky můžeme stále zřetelněji pozorovat. Přivádět lidi k Bohu, který promlouvá v Bibli, to je základní priorita Církve a Petrova nástupce v této době. Z toho samozřejmě vyplývá, že nám musí jít o jednotu věřících. Neboť její spory, její vnitřní protiklady zpochybňují věrohodnost toho, co říkají o Bohu.

Pro toto – pro ekumenismus – je úsilí o společném svědectví víry křesťanů prvořadou prioritou. K tomu přistupuje nutnost,

**OFICIÁLNÍ KOMUNIKÉ
KNĚŽSKÉHO BRATRSTVA SVATÉHO PIA X.
K DOPISU BENEDIKTA XVI.
Z 12. BŘEZNA 2009**

Po „lavině protestů“ děkujeme velmi Svatému otci, že přivedl tuto diskuzi na onu vysokou úroveň, na které musí zůstat, především pokud jde o otázky víry.

Sdílíme jeho naléhavou starost o hlásání „v naší době, ve které hrozí, že víra v mnoha částech světa zhasne jako plamen, který už nenachází potravu“.

Církev prochází opravdu těžkou krizí, která může být vyřešena jen úplným návratem k čistotě víry.

Se svatým Atanášem vyznáváme v jeho vyznání víry ‚Quicumque‘: „Kdokoliv chce být zachráněn, musí především přijmout katolickou víru. Kdo ji nezachová úplně a neporušenou, nepochybně skončí ve věčné záhubě.“

Jsme dalecí toho, abychom zůstali stát u tradice z roku 1962. Spíše si přejeme, aby II. vatikánský koncil a pokoncilní učitelský úřad byly chápány ve světle té tradice, kterou definoval svatý Vincenc z Lérins († 445) ve svém ‚Commonitorium‘ jakožto to, „co vždy, všude a všichni věřili“. To se musí dít bez zlomu a v dokonalém homogenním vývoji. Jen tak můžeme účinně přispět k evangelizaci, kterou požadoval božský Spasitel (srov. Mt 28,19–20).

Kněžské bratrstvo Pia X. má pevnou vůli – a o tom ujišťuje papeže Benedikta XVI. – přistoupit k rozhovorům o otázkách víry, které jsou v dekretu z 21. ledna označeny jako nezbytné. Má přitom touhu sloužit zjevené pravdě. Tato služba je v první řadě láskou, která musí být prokázána celému lidstvu – ať jsou to křesťané nebo ne.

Bratrstvo ujišťuje papeže svojí modlitbou, aby jeho víra neklešala a aby mohl posilovat všechny své bratry (srov. Lk 22,32).

Stavíme tyto teologické rozhovory pod ochranný plášť naší milé Panny Marie v plné důvěře – přesvědčení, že od ní dosáhneme milostí, abychom věrně předávali to, co jsme přijali – „tradidi quod accepi“ (1 Kor 15,3).

*Menzingen, 12. 3. 2009
+ Bernard Fellay*

aby všichni, kteří věří v Boha, usilovali mezi sebou o mír, pokoušeli se být k sobě co nejbližší, aby tak i při rozdílnosti jejich obrazu Boha kráčeli spolu k prameni světla – a to je mezináboženský dialog. Kdo hlásá Boha jako lásku, která jde až do krajnosti, musí podávat svědectví lásky: pečovat o trpící, odstraňovat nenávisť a nepřátelství, a to je sociální dimenze křesťanské víry, o které jsem hovořil v encyklice *Deus caritas est*.

Jestliže však zápas o víru, naději a lásku ve světě je skutečnou prioritou Církve v této hodině, pak k tomu patří i malá a střední smíření. Musíme vzít na vědomí, že obrovský rozruch, který povstal kolem tichého gesta podané ruky, je úplným opakem smíření.

Ale nyní se musím ptát: Bylo a je to opravdu tak nesprávné vyjít vstříc bratru, *kteřý má něco proti tobě*, a pokusit se o smíření (srov. Mt 5,23)? Nemusi se i civilní společnost pokoušet předcházet radikalizaci a jejich možné nositele – pokud je to možné – znovu zapojit do velkých podstatných sil společenského života, aby se zabránilo odštěpení se všemi jeho následky?

Je to zcela nesprávné usilovat o uvolnění od strnulosti a zúžení a vytvořit prostor k nalezení toho, co je pozitivního, co umožňuje zapojit se do celku? Já jsem sám v roce 1988 zažil, jak se ve společenstvích, která se předtím odloučila od Říma, jejich návratem změnilo jejich vnitřní klima; jak návrat domů do velké, široké a společné Církve překonal jednostrannosti a strnulost, takže se z nich staly nyní pozitivní síly pro celek.

Může nám být lhostejné společenství, ve kterém je 491 kněží, 215 seminaristů, 6 seminářů, 88 škol, 2 univerzity, 117 bratří a 164 sester? Můžeme je klidně dát vyhnat z Církve?

Myslím např. na těch 491 kněží. Nemůžeme znát pletivo jejich motivací. Ale myslím si, že by se nerozhodli pro kněž-

ství, kdyby zde kromě něčeho zkriveného nebo nemocného nebyla také láska ke Kristu a vůle s Ním a v Něm hlásat živého Boha. Máme je prostě jako představitele radikální okrajové skupiny vyřadit z úsilí o smíření a jednotu? Co z toho vzejde?

Jistě, slyšeli jsme již dříve i při této příležitosti mnoho falešných tónů od zástupců tohoto společenství – pýchu, výlučnost, zakotvení v jednostrannostech atd. Musím však po pravdě dodat, že jsem přijal i řadu dojímavých svědectví vděčnosti, ve kterých bylo cítit otevření srdce.

Neměla by však velká Církev být také velkodušná vzhledem ke svým znalostem a dlouhému dechu, které má, pro dovednost od-

pouštět, která je jí dána? Nemáme jako praví vychovatelé také přeslechnout něco nedobrého a klidně usilovat, abychom se vymanili z tísně? A nemusíme dodat, že i některé falešné tóny zazněly i z církevních kruhů?

Někdy vzniká dojem, jako by naše společnost potřebovala alespoň jednu skupinu, ke které není třeba zachovávat žádnou toleranci, na kterou je možno klidně vychrlit všechnu nenávisť. A kdo by se odvážil zastat se jí – v tomto případě papež – pak i ten ztrácí právo na toleranci a může být bez ostychu a zábran zahrnut nenávisť.

Drazí spolubratři, ve dnech, kdy mi přišlo na mysl napsat tento dopis, stalo se náhodou,

že jsem v římském semináři musel provést výklad a komentář k úryvku Gal 5,13–15. Byl jsem překvapen, jak přímo hovoří o přítomnosti této hodiny: *Tato svoboda nesmí být záminkou, abyste se vraceli k prosazování sebe. Spíše si navzájem posluhujte láskou! Celý zákon je možno shrnout do jediné věty: Miluj svého bližního jako sám sebe. Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili!*

Měl jsem vždy sklon pokládat tuto větu ze řečnickou nadsázkou, která se náhodou objevila u svatého Pavla. V jistém smyslu tomu tak může být. Ale bohužel „kousání a požíráání“ je i v dnešní Církvi projevem špatně pochopené svobody. Můžeme se divit, že nejsme o nic lepší než oni Galaťané? Že nás přinejmenším ohrožují stejná pokušení? Že se musíme stále učit správně využívat svobodu? A že se musíme stále učit té nejvyšší prioritě – lásce?

V den, kdy jsem byl v kněžském semináři, slavil se v Římě svátek Panny Marie Matky Důvěry. Maria nás opravdu učí důvěře. Vede nás k Synu, kterému všichni můžeme důvěřovat. On nás povede i v bouřlivých časech. Tak bych chtěl ze srdce poděkovat na závěr mnoha biskupům, kteří mi v této pohnuté době poskytli dojemné znamení důvěry a náklonnosti, především mi však darovali své modlitby. Tento dík patří také všem věřícím, kteří osvědčili v této době nezměněnou důvěru k nástupci svatého Petra: Ať vás Pán chrání a vede na cestě pokoje. To je přání, které spontánně vychází z mého srdce právě v postní době, liturgickém období, kdy je nezbytné vnitřní očistění, a zve nás všechny, abychom se s novou důvěrou dívali k zářícímu cíli velikonočních svátků.

Se zvláštním apoštolským požehnáním zůstávám v Pánu Váš
papež Benedikt XVI.
(Neoficiální překlad podle Kath-net 11. 3. 2009)

Pán Ježíš o svých kněžích

ŽÁDNÝ Odstup MEZI MNOU A KNĚŽIMI

Chci vyslat na svět spiritualitu prostoupe- nou důvěrou a nikoliv strachem; chci své náboženství učiniti stále více pomilováníhodným, příjemným a přitažlivým, abych otevřel uzavřená, nedůvěřivá a bázlivá srdce. Moje Církev je ve své podstatě vyzařováním lásky, moje nauka je láska, protože Já jsem láska.

Jistě, chci duše přímé, ale s otevřenou důvěrou, které se Mi svěřují a projevují Mi svou lásku. Chci, aby moji kněží ve svých duších obsahovali tuto svobodu ducha, protože moje nauka není určena k tomu, aby dělala, ale aby přitahovala. Není suchá a tvrdá, ale laskavá, moje jho je sladké a moje břemeno lehké.

A jestliže chci od věřících takovou sladkou a laskavou důvěru, která usnadňuje cestu Kříže, tím spíše po ní toužím u svých kněží, u těch, kteří jsou jedinou věcí se Mnou, tedy s Tím, který zosobňuje laskavost, jemnost, sladkost, něžnost, lásku, se Srdcem, ve kterém je místo pro spravedlivé i pro hříšníky, aby odpustilo a spasilo!

Chci, aby ze srdcí byl odstraněn led, chci zkrátit vzdálenosti, které oddělují duše ode Mne, chci, aby Mě poznávaly takového, jaký jsem: nikoliv Ježíše minulosti, ale Ježíše přítomného nejen ve svatostánku, ale také v nitru každého srdce, protože *království Boží je ve vás*.

Nestačí Mi, abych byl uctíván v kamenných chrámech, chci být uctíván v živých chrámech duší. Nechci vidět odstup mezi Mnou a mými kněžimi. Je jich bohužel mnoho, kteří jsou moji, ale chovají se, jako by Mi nepatřili. Představují se Mi určitými úkony, jako je mše, funkce atd., ale nedávají se Mi: setrvávají v odstupu.

A proč? Z mnoha příčin. Někdy protože jejich svědomí ne-

ní čistě; jindy protože do jejich srdcí infiltrovaly rozptýlenost a světskost; jindy protože Mě pokládají za Boha ze Sinaje a z topoty, který dští oheň a ničí města. Je poměrně málo těch, kteří si cení mé nekonečné lásky, mé blízkosti jako člověka - Boha, který jsem přišel na svět a jsem na oltářích a v srdcích jen proto, abych miloval, spasil, odpustil, těšil. Nevidí ve Mně Ježíše mírného a pokorného, plného dobroty a citu, Ježíše z jeslí, z Kalvárie, z Eucharistie, samu lásku, vždy jen lásku, která přichází léčit lásku tvora.

A jestliže od některých žádám více, je to proto, protože jsem jim dal více, jako od mých kněží, vyvolených a milovaných duší, které umím jedinečně milovat a odpouštět jim.

Odvrhnu jen kněze, který je nyní zakořeněn ve svém hříchu, kněze nedůvěřujícího a nekajícího. Nicméně svými milostmi, svou nekonečnou dobrotou, kterou k němu chovám, ho hledám, jdu za ním. Snášim ho a nabízím se mu až do posledního okamžiku jeho života, okamžiku, ve kterém se uzavírá strašný boj mezi láskou a nevděčností.

Ale uzavírá se zraněním mé duše a moje Srdce přitom krvácí, když vidí, jak z něho trhá tkáň nejen démon, ale také zatvrzelá milovaná duše, která byla vyvolená a zahrnuta významnými milostmi, duše, které jsem nabízel nebe až do posledního okamžiku jejího života.

Je strašné pro něžnost mého Srdce, když vidí, jak je ztracena kněžská duše; je to pro Mne navýsost bolestné vidět ho zahlceného pozemskými věcmi, které pomíjejí, tisíce nebezpečími a osidly, do kterých nakonec upadne a která nechce opustit a vrátit se do mé náruče! Jak to zarmocuje mé božské Srdce, když vidí, že dává přednost hříš-

né lásce, neřestné a pomíjející, která za sebou zanechává nejen spoušť, slzy a trní, ale přímo bezedné propasti, které zvrhého kněze navždy vzdalují ode Mne!

Ale těmto krajním a nenávratným situacím záhuby mých kněží, které se bohužel vyskytují, bylo možno předejít, kdyby kněží byli přetvořeni ve Mne, kdyby měli nezlomnou důvěru v moji dobrotu, v mé milosrdenství a v mé odpuštění a kdyby velkodušně, zcela a bezvýhradně Mi zasvětili svou vůli (CC 50, 328-335).

Kněžské duše, které se uzavírají před mou milostí

Nadešel okamžik, kdy je třeba přinutit kněžská srdce. Nikoliv podrobit je brutální síle, ale stimulovat je podněty lásky, něžnostmi, milostí, slzami a vzdechy mého Srdce, které již nechce a nemůže vyčkávat s milostmi lásky, spásy a očištění.

Bušme na tyto zavřené brány, a když se nám neotevírají, otevře je láska, síla lásky a v tomto boji bude triumfovat láska (CC 54, 275-278).

Žádám čistotu, žádám čistotu!

Ti, kteří mají co do činění s mou Církví, neposkvrněnou a bez poskvrny, musí být čisti! Srdce těch, kteří ji tvoří, musí zářit jako sníh. Musí mít čistotu větší než andělé! Ruce, které se Mě dotýkají, rty, které pronášejí slova proměňování, musí být očištěné a bez poskvrny! Ony ruce, které mají lámat dobrodiní! Ony rty, které se mají otevřít, aby Mě oslavovaly u oltáře a v duších! A především ona srdce musí být jako křišťál, aby jimi pronikala Trojice: musí být vzácnější než pixidy, které Mě přechovávají. Musí být druhým Mnou, neposkvrněná, zářivá, čistá a svatá, hluboce spojená s Trojicí!

Proto kněží více než kdokoli jiný musí přistupovat velice často ke svátosti smíření, protože v každém úkonu své služby musí být jako andělé a tak čistého

srdce, aby odráželi Boha, kterého představují.

Jak hluboký cit zakouším, když sním o legii kněží, kteří uskutečňují tyto ideály mého Srdce! Budou-li druhým Mnou, Otec jim bude naslouchat se zálibením, bude se na ně usmívat, protože v každém z nich bude spatřovat Mne; a místo aby oni vykonávali Boží vůli, bude On vykonávat jejich vůli, protože zde bude jen jedna jediná vůle a láska v Něm.

Je proto nevyhnutelné, aby všichni kněží vážně vzali své přetvoření ve Mne v tomto historickém okamžiku, ve kterém se Mi mají podobat více než kdykoliv jindy! Jak nutná je jejich jednotata: ta má z nich vytvářet jednotu čistých srdcí, neposkvrněných rukou, které Mě pozvedají k nebi a vyzývají milosrdenství!

Tento zástup svatých kněží ve své jednotě se Mnou a v čistotě jejich srdcí bude schopen přetvořit svět.

Žízním po této čistotě, která je připodobňuje ke Mně. Žízním po obětech, které ve spojení s mou Obětí budou obětovány Otci jako kadidlo nekonečného dostiucínění.

Chci, aby moji kněží zapomínali na sebe a tak jako čisté oběti spolu s mou Obětí obětovali Mne a obětovali sebe za spásu světa.

Žádám a naléhavě prosím dnes mé biskupy a kněze, aby s Mariinou pomocí dali nový impulz k hledání čistoty pro mou Církev a pro slávu panenské Trojice. Žádám čistotu!... Žádám čistotu! Mohou Mi ji odepřít srdce těch, kteří jsou moji, které miluji s něžností tisíců matek, se září samotného Boha?

Pro moji Krev, pro jejich vznešené povolání, pro ono nevýslovné zálibení v nich žádám jejich čistotu a Jednotu v Trojici. Žádám, aby oživilí ve své duši lásku k mé Církvi, aby ji podírali, bránili, ochraňovali a dávali jí slávu a tisíce čistých duší. Hřích nečistoty se strašně rozšířil a drásá mé Srdce. A proto

PŘÍPAD WAGNER

Případ údajně chybně jmenovaného světicího biskupa v Lincích asi hned tak neutichne. V těchto dnech vyšlo najevo, že Wagnerovi protivníci měli připravenou mediální zprávu, podle které měl farář Wagner před několika lety dát jedné ženě sumu peněz, aby si mohla zaplatit potrat. Tato zcela vymyšlená lež měla být publikována těsně před jeho svěcením. Způsob, jakým se o tom dověděl od biskupa Schwarze, byl pro Wagnera pokyn požádat papeže o zrušení svého jmenování. Po jednom z děkanů, kteří se zasazovali za jeho odstoupení, přiznalo se mezitím dalších 8 kněží, že při výkonu své kněžské služby žijí se ženami a mají děti. Vyvolalo to velké pobouření i u rakouských politiků.

VĚRNÍ CÍRKVI

V diecézi Linec vznikla iniciativa nazvaná „Věrní církvi“. Ve svém prohlášení říká, že zlořády v místní církvi jsou takového rázu, že pokládají za neslučitelné se svým svědomím, aby finančně přispívali na placení funkcionářů, kteří to trpí a podporují: je odmítán Svätý otec a církevní hierarchie, placení funkcionáři se zasazují o kněžské svěcení žen a liturgické zlořády jsou v mnoha farnostech na denním pořádku. K linecké skupině se začínají připojovat i další diecéze.

V CENTRU LITURGIE JE KLANĚNÍ

Skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii můžeme nejlépe prožít a uctít při adoraci. Ta v některých farnostech „vyšla z módy“, zdůraznil kardinál Antonio Llovera před plenárním shromážděním Kongregace pro bohoslužbu a liturgii, které bude věnováno adoraci. Nemůžeme stále jen běžet s duchem času. Je třeba tuto formu klanění nově zdůraznit a podpořit. Po mši svaté by měla následovat adorace.

DŮLEŽITÝ DOKUMENT

V římském augustiniánském klášteře „Santo Quatro Coronati“ byl nalezen písemný dokument, ve kterém papež Pius XII. žádá vedení kláštera, aby bez ohledu na klauzuru poskytlo útulek jmenovaným osobám, které jsou ohroženy. Dotyčné osoby jsou židovského původu. O akci, kdy papež ukrýval židy v kláštorech, se vědělo, ale spíše jen z ústního podání. Písemný dokument byl zatím znám jen jeden, a to z biskupství v Assisi.

Kath-net

chovného vůdce. Není pro ně nic snazšího než si zvyknout poroučet, než se cítit být povýšen nad věřícími. Je-li tomu tak, pak pro kněžskou důstojnost, kterou jsou oděni, je také pravda, že k pokroku v dokonalosti a svatosti se musí dát vést od jiného. Nepsal jsem Pavla k Ananiášovi, aby od něho přijal pokyny? Tento úkon podřízenosti a pokory je velmi užitečný, a proto v něm mám velké zalíbení a žehnám mu.

V těchto sděleních, ve kterých mluvím o obrodě a posvě-

cení kněží, musím zdůraznit důležitost mít duchovního vůdce, protože to je velice užitečný prostředek, v mnoha případech nevyhnutelný, pro jejich cestu za dokonalostí. Nikdo není schopnější poroučet než ten, kdo umí poslouchat, a k vedení duší ten, kdo má svého vůdce.

Proč? Aby uskutečňoval mé záměry, tj. přetvořil se ve Mne, potřebuje odstraňovat všechno, co brání tomu, aby se sjednotil v Jednotě Trojice: to je cíl, pro který byli kněží, zplozeni v lůně Otce, stvořeni a vysvěceni, aby

sloužili pod božským vedením Ducha Svätého.

Já jsem stále přítomen ve všech dobách ve světě pro mou bojující Církev. V současné době potřebuji moji kněží radikální proměnu, aby mohli odolávat prudkým útokům nepřítele, aby odrazili smrtelný jed, který pronikl až k tomu, co je posvátné, aby unikli budoucímu zlu, aby utěšovali mé Srdce a vzdávali slávu mému Otci, aby očišťovali a posvěcovali všechno to, co utváří moji milovanou Církev.

Přijdou na Církev ty nejhroší doby a ona potřebuje kněze a služebníky svaté, kteří jí pomohou triumfovat nad nepřáteli nikoliv silou zbraní, nýbrž silou svatosti; nikoliv city pomsty a odplaty, nýbrž evangeliem pokoje, odpuštěním a láskou; mojí naukou lásky, která zvítězí nad světem a uskuteční můj slib: *Brány pekelné ji nepřemohou.*

Ale k tomu potřebuji šik kněží svätých a přetvořených ve Mne, kteří vyzařují ctnosti a přitahují duše líbeznou vůní Ježíše Krista.

Potřebuji mé druhé Já zde na zemi, kněze, kteří svou jednotou záměrů, úmyslů a ideálů jsou jediným Mnou v mé Církvi; kteří tvoří se Mnou jedno mystické Tělo, jedinou vůli s vůlí mého Otce, jedinou duši s Duchem Svätým, jedinou Jednotu v Trojici pro povinnost, pro spravedlnost a pro lásku.

Jen taková jednota vytvoří sílu, která odrazí peklo, jen sjednocená Církev zachrání duše, jen tato jednota, na kterou naléhám tak silně v těchto mých sděleních, připraví slávu Trojici a triumf Boží Církvi.

Duch Svätý a Maria zachrání celý svět (CC 50,96-103).

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 349-356
Přeložil -lš-*

naléhavě prosím: čistotu, čistotu! A od koho ji mám žádat na prvním místě, ne-li od těch, kteří jsou moji, od kterých mám právo na lásku a zalíbení? (CC 50, 21-27).

Jas duše

Aby moji kněží mohli uskutečňovat můj plán osobního posvěcení, musí především s velkou obezřetností chránit čistotu své duše, základ a výchozí bod, odkud má vycházet jejich přetvoření ve Mne.

Čistota je činí nejpodobnějšími Ježíši, který působí, aby jejich duše byla odleskem Boha. Proto jako základní prostředek k dosažení této ctnosti nesmí kněží nikdy zanedbávat vyznávání svých hříchů, musí přistupovat často k svätosti smíření, která je očišťuje. U mnoha naopak se objevuje v této věci zanedbávání. Někdy nechávají uplynout dlouhou dobu, aniž by přistoupili k tomuto posvěcujícímu a očišťujícímu pokoření.

Kolikrát lidské ohledy a nedostatek pokory brání tomuto úkonu pro kněze nanejvýš důležitému a Zlý používá tuto strategii, aby zabránil čistotě duší mých kněží, které by měly být vždy bez poskvrny, aby se v nich mohl zrcadlit Bůh! To je jeden ze základních prostředků pro jejich přetvoření ve Mne, který jsem nejčistší na těle i na duši, božsky průzračný a odrážím Trojici v čistotě a záři mého lidského Srdce. Nadále naléhám na čistotu mých kněží, aby se Trojice zrcadlila v neposkvrněném křišťálu svědomí a čistoty duše. Kal zraňuje pohled Trojice, hřích ji odpuzuje, zatímco čistota ji přitahuje, protože Bůh je čistota.

A jestliže požadují čistotu srdce ode všech duší, abych s nimi mohl rozmlouvat, nebudu jim tím spíše žádat od mých kněží, kteří právě proto, že jsou kněžími, nepřestávají být ze Mne a žít na zemi?

Jestliže moji kněží chtějí dělat pokroky ve svätosti, je důležité, aby si vyhledali svätého du-

APOŠTOL GERMÁNŮ SVATÝ BONIFÁC - dokončení ze str. 2

ze své vlasti mnichy a mnišky, kteří mu prokázali velmi platnou a cennou službu při úkolu hlásání evangelia a šíření humanitních věd a umění mezi obyvatelstvem. Měl totiž správně za to, že práce pro evangelium musí být také prací pro pravou lidskou kulturu. Především klášter ve Fuldě – založený kolem r. 743 – byl srdcem a centrem, odkud vyzařovala náboženská spiritualita a kultura. Mniši tam v modlitbě, práci a pokání usilovali o dosažení svatosti, formovali se studiem posvátných i profánních věd, připravovali se na hlásání evangelia, aby se stali misionáři. Zaslouhou Bonifáce, jeho mnichů a jeho mnišek – také ženy měly svůj významný podíl v tomto evangelizačním díle – kvetla také lidská kultura, která je neoddělitelnou součástí víry a zjevuje její krásu. Tentýž Bonifác nám zanechal významná intelektuální díla. Především je to jeho bohatý epištolář, v němž se pastorační listy střídají s úředními a jinými soukromého charakteru, které odhalují sociální skutečnosti a hlavně jeho bohatý lidský temperament a jeho hlubokou víru. Napsal traktát *Ars grammatica*, ve kterém vysvětloval skloňování, slovesa a syntaxi latinského jazyka, ale který se stal také nástrojem pro šíření víry a kultury. Připisují se mu také *Ars metrica*, tj. úvod k tomu, jak psát básně, a různé básnické skladby a konečně sbírka projevů.

Mučedník pro víru

I když už byl pokročilého věku – kolem 80 let – připravoval se na novou evangelizační misi: s 50 mnichy se vrátil do Fríska, kde začínal své dílo. Jakoby v předtuše hrozící smrti napsal žákovi a nástupci na stolci v Magoze biskupovi Lullov: „Chci dovést do konce záměr této cesty: nemohu v žádném případě rezignovat na touhu po odjezdu. Je blízko den mého konce a blíží se doba mojí smrti; až bude

odložena má smrtelná schránka, vystoupím si pro věčnou odměnu. Ale ty, nejdražší synu, svolávej bez pózy lid od hnízda bludu, dokonči započatou baziliku ve Fuldě, tam dopravíš moje tělo, zestárlé po dlouhých letech života“ (Willibald, *Vita S. Bonifatii*, s. 46). Právě když 5. června 754 začínal mši svatou v Dokkumu (dnešní severní Holandsko), byl přepaden hordou pohanů. Postavil se proti nim s klidným čelem a zakázal svým lidem bojovat slovy: „Přestaňte, synáčkové, s bojem, zanechte války, protože svědectví Písma nás napomíná, abychom neopláceli zlým za zlé, ale dobrým za zlé. Hle, přišel můj vytoužený čas, hle, načešla doba našeho konce, odvalu v Pánu!“ (tamt. s. 9–50). Byla to jeho poslední slova, než klesl pod ranami útočníků. Ostat-

Mučednická smrt sv. Bonifáce

ky biskupa mučedníka byly dopraveny do kláštera ve Fuldě, kde byly důstojně uloženy. Již první z jeho životopisců vyslovuje o něm tento úsudek: „Svatý biskup Bonifác se může nazývat otcem všech obyvatel Německa, protože je jako první porodil pro Krista slovem svého svatého hlásání, utvrzoval je svým příkladem a nakonec dal za ně svůj život, a to je láska, nad kterou nemůže být větší“ (Otloho, *Vita S. Bonifatii*, kniha I, s. 158).

Jeho trvalý odkaz

Jaké poselství můžeme přijmout s odstupem staletí ze zářačké aktivity tohoto velkého misionáře a mučedníka? Jedno se jeví na první pohled každému, kdo se k němu přiblíží: ústřední role Božeho slova prožívaného a interpretovaného ví-

rou Církve, Slovo, které on prožíval, hlásal a vydával o něm svědectví až do nejvyššího sebedarování v mučednictví. Byl tak zapálen pro Boží slovo, že cítil naléhavost a povinnost znést ho druhým i za cenu vlastního osobního rizika. Na tom spočívala ona víra, k jejímuž šíření se slavnostně zavázal v okamžiku svého biskupského svěcení: „Vyznávám plně čistotu svatě katolické víry a s Boží pomocí chci zůstat v jednotě této víry, na níž zcela nepochybně spočívá spása křesťanů“ (Epist. 12 in Bonifatii *Epistolae*, s. 29). Druhá evidentní, velice důležitá věc, která se vynořuje ze života Bonifáce, je jeho věrná jednotá s Apoštolským stolcem, která byla pevným a ústředním bodem jeho misijní práce. Vždy zachovával takové spojení jako pravidlo své mise a zanechal je jako své dědictví. V dopise papeži Zachariášovi potvrzuje: „Já nepřestávám vyzývat k poslušnosti k Apoštolskému stolci jako předpokladu pro ty, kdo chtějí setrvat v katolické víře a v jednotě římské církve, a všechny ty, které mi Bůh dá v této mojí misi jako posluchače a učedníky“ (Epist. 50, s. 81). Plodem tohoto úsilí byl pevný duch soudržnosti s nástupcem svatého Petra, který Bonifác předal všem církvím na svém misijním teritoriu, spojoval s Římem Anglii, Německo, Francii a přispěl tak rozhodující měrou k položení křesťanských základů Evropy, které měly přinést bohaté plody v následujících staletích. Třetí charakteristika Bonifáce, která si zaslouží naši pozornost: on podporoval setkání mezi římsko-křesťanskou kulturou a kulturou německou. Věděl totiž, že humanizovat a evangelizovat kulturu je nedílnou součástí jeho biskupského poslání. Tím, jak přinášel starobylé dědictví křesťanských hodnot, zasadil v germánské populaci nový styl lidského života, díky kterému byla lépe respektována nezadatel-

Sv. Bonifác

ná práva lidské osoby. Jako pravý syn svatého Benedikta uměl spojit modlitbu a práci (manuální i intelektuální), pero a pluh.

Odvážné svědectví Bonifácovo je výzvou pro nás všechny, abychom přijali do svého života Boží slovo jako podstatný vztažný bod, abychom vášnivě milovali Církev, abychom se cítili odpovědní za svou budoucnost a hledali jednotu kolem Petrova nástupce. Současně nám připomíná, že křesťanství tím, že podporuje šíření kultury, podporuje lidský pokrok. Záleží na nás, abychom byli na výši tohoto prestižního dědictví a učinili ho plodným ve prospěch generací, které přijdou.

Stále mě uchvacuje jeho plánující horlivost pro evangelium: ve čtyřiceti letech vyšel z krásného a plodného mnišského života, ze života mnicha a profesora, aby hlásal evangelium prostým lidem a barbarům; v osmdesáti letech ještě jednou jde do oblasti, kde předvídá své mučednictví. Když srovnáme tuto horoucí víru, tuto horlivost pro evangelium s naší vírou, často tak vlažnou a zbyrokratizovanou, vidíme, co musíme udělat a jak máme obnovit svou víru, abychom předali jako dar naší době drahocennou perlu evangelia.

L'Osservatore Romano
12. února 2009
Mezilitulky redakce Světla

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

představa, ale reálná, tedy konkrétní živá bytost duchové podstaty, kterou Bůh navíc obdařil nepředstavitelnou krásou. Kdykoliv se však člověk dopouští hříchu, není to jen nějaké abstraktní provinění. Každý hřích tuto reálnou bytost a její reálnou krásu a vznešenost deformuje a degraduje, a pokud jde o těžký neboli smrtelný hřích, vyvolává v ní nepředstavitelnou spoušť. Existují různé definice oškřivenosti. Snad nejpřesněji vyjadřuje podstatu oškřivenosti tato věta: Opravdu oškřivené je všechno, co se neshoduje s Bohem. Po hříchu neposlušnosti se celý tento svět změnil v zoufalé Molokai, plné nešťastných a znetvořených vyhnanců, kteří – ponechání sami sobě – mohli jen v bídě zahynout. A těchto vyhnanců bylo Stvořiteli tak líto, že vydal svého jednorozrozeného Syna, aby se vylodil mezi vyhoštěné a vrátil jim podobu, zdraví a krásu, která oslavuje Boha.

Kdybychom vnímali svými smysly duchovní skutečnosti stejně názorně jako materiální, náš postoj k hříchu by se jistě radikálně změnil. Jednak proto, že bychom si daleko více vážili krásy čisté a neposkvrněné lidské duše, která daleko překračuje všechno to nejkrásnější, co můžeme na tomto světě spatřit, ale také proto, že bychom se zděsili ohavnosti, k jaké hřích dokáže zdeformovat tvora, který byl stvořen, aby byl odleskem Boží krásy.

Pro koho hřích neznamená nic nebo málo, pro toho také nic nebo málo znamenají takové pojmy jako potřeba smíření, lítosti, pokání a dostiučinění za spáchané hříchy, nezbytnost varovat se příležitosti k hříchu, o soudu a trestu za hřích ani nemluvě. V německy mluvící oblasti si vytvořili pro všechny náročné skutečnosti křesťanského života jeden společný termín: Drohbotschaft – výhrušné poselství a jako protiklad k němu stavějí podobný, jen v jedné hláse se lišící výraz Frohbotschaft

neboli poselství radosti. A protože evangelium znamená vlastně radostnou zvěst, vyvodili z toho mnozí závěr, jako by takové pojmy, které představují také hrozbu, výzvu, nárok, úsilí a přemáhání, do evangelia už nepatřily. Náročné evangelium jim neladilo s pohodlím a blahobytem, jaký jim přinesl civilizační pokrok, a tak si své náboženství představili na jakýsi nenáročný, zpohodlnělý, do křesťanského prostředí transformovaný maloměstský způsob života. Jeho hlasatelé a moderátoři jsou přesvědčeni, že náboženství očištěné od dřívější zátěže a nepříjemné náročnosti a hrozeb je plodem a výdobytkem II. vatikánského koncilu. Na seznam různých nepříjemností a obtíží patří také taková nepohodlná věc, jako je poslušnost a podřízenost. Odtud různá „osvobozovací“ hnutí a vytrvalá tendence o zrovnoprávnění, o co největší nivelizaci rozdílů mezi duchovním stavem a laiky, která svým způsobem přerostla až do snahy o zrovnoprávnění s Bohem, což se projevuje uplatňováním jakési samosprávy i v oblasti Božích přikázání, o církevních přikázáních už nemůže být ani řeči. A protože platí pravidlo „lex credendi – lex orandi“ (jak věříme, tak se i modlíme), nachází tato změna paradigmatu svůj odraz i v liturgii, ve které se namnoze z někdejšího setkání s Bohem stala v podstatě společenská záležitost, jejímž středem je samo společenství, případně předsedající a moderující osobnost. Možná, že se to někomu jeví jako nadsázka, ale pak jistě neviděl např. záznam bohoslužby, které předsedá dokonce kardinál a při které se vypouštějí nafukovací balonky a místo hostií si všichni posluhují buchtami v podobě frgálů. Taková falešná svoboda a překroucená „radostná zvěst“ během 40 let namnoze tak zdomácněla, že pokusy Jana Pavla II. a jeho nástupce vrátit liturgii posvátný řád se setkaly s nezájmem.

Když Benedikt XVI. krátce po svém nastoupení naznačil, že bude třeba zjednat nápravu, že je nutno odlišit tzv. „ducha Koncilu“ od skutečného Koncilu, který teprve čeká na svou pravou exegezi, mnozí zbystrili pozornost a začali se obávat, zda nehrozí nebezpečí návratu ke kázni a původní nepohodlné horlivosti.

Poprvé tato nevole dala o sobě slyšet, když se papež rozhodl jako mimořádný ritus obnovit bohoslužbu podle misálu z roku 1962. Byla to především hierarchie evropského Západu, která místo aby o něm věřící poučila a sama jim předvedla krásu, posvátnost a nesmírné poklady tradiční liturgie, uplatnění papežského povolení nejrůznějším způsobem komplikovala.

Ale pohár trpělivosti nespokojených přetekl do té míry, že dokonce odložili své masky, když se shodou okolností ve stejné chvíli sešly dvě „pobuřující“ skutečnosti: Vatikán vychází vstříc „lefebvrovským rebelům“ a navíc jmenoval v Linci pomocným biskupem faráře, který má „předkoncilní“ víru a způsoby. Jako by se na tom domluvili, všichni tito strážci „výdobytků Koncilu“ pokládali za svou povinnost dát papeži zřetelně najevo, že si něco takového nesmí dovolit. Případ „Williamson“ jim navíc posloužil jako trumf, aby se tím více cítili oprávněni obvinít Svatý stolec přímo z nekompetentnosti. Za celým velkým rozruchem ve skutečnosti nestojí spravedlivé pohoršení obhájců židů z projevů antisemitismu, ale výbuch obav z možného návratu k pojmům, jako je kázeň, obět, hřích, svědomí, nebe, peklo, pokorná úcta a klanění atd., které si už uložili do muzea předkoncilních rekvizit. Hnutí rakouských bojovníků za svobodu Wir sind Kirche muselo prožívat velkou satisfakci, když se rakouská hierarchie ve svém odboji proti papeži vlastně přidala na jeho stranu, a tak mu dala za pravdu. Jen aby jejich společný jásot nad zmařeným biskupským svě-

cením nebyl předčasný. Papež totiž neodvolal své jmenování, ale udělil jmenovanému pouze dispens, že nemusí biskupské svěcení přijmout v zákonem stanovené lhůtě.

Vraťme se však k onomu podobenství o nemocných, ze kterého jsme vyšli. Jejich tragický stav spočívá v tom, že na jejich těle parazituje tkáň, která se vymkla z řádu a zákonitosti celku a bují podle vlastních pravidel na úkor životně nezbytných orgánů, které naopak degenerují. Neděje se v Církvi něco obdobného? Množí se svévolné laické iniciativy, ale kněží vymírají. Církev bez kněží je tělo bez životně nezbytných orgánů. Pro mnohé asi jedno z největších překvapení, které přinesl poslední dopis Svatého otce, je statistika o Kněžském bratrstvu svatého Pia X. Podíváme-li se do statistik českých a moravských diecézí, co do počtu kněží se Bratrstvu nejvíce přibližují dvě moravské diecéze. Ale pokud jde o počet seminaristů, nemá Bratrstvo v celé Evropě obdoby. Je to společenství, jehož kněží ustavičně přibývá. V takových iniciativách, které chtějí učinit křesťanství atraktivnější tím, že postupně snižují jeho mravní i věroučné nároky, nemá ovšem ochota k oběti živou půdu. Nerodí se v nich ani kněží, ani řeholníci, natož kněží typu P. Damiána de Veustera. Ale tím ztrácí také křesťanství svou autentičnost a svou živou půdu, protože k samotné jeho podstatě patří následování Krista. Následovat Krista znamená dívat se na všechno jeho očima. Kéž rozruch posledních týdnů přispěje k tomu, abychom si to živě uvědomili a zadívali se sebekriticky na sebe. Náš vlastní stav nám musí dělat mnohem větší starosti než stav Bratrstva. Jen si přiznejme, že se nemáme co chlubit ani věrností ke Koncilu, ani poslušností k papeži a že náš neduh, ať ho pojmenujeme, jak chceme, je neduh více než vážný, protože ohrožuje samotný život a budoucnost Církve.

-/š-

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Ing. Vladislava Běhala, DrSc. INTELIGENTNÍ PLÁN, NEBO DARWINISMUS**, která se bude konat **v úterý 7. dubna 2009 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

30. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Maria v křesťanské tradici **8.40** Hurtigruten
9.10 Noční univerzita - katecheze Mons. Karla Herbsta **10.10** Druhé čtení **10.35** Žít cestou (6)
10.50 Vy, kteří jste zůstali **11.10** Pro vita mundi (97)
11.40 Myši na scénu (8) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Kyklady **13.00** Benefiční koncert ve prospěch dostavby gymnázia v Kongu **14.20** Tajemství mokrého ticha **14.50** Cesty za poznáním **15.40** Premonstráti z Grimbergenu **15.55** Vietnam - zlatá klec **16.10** H2Onews **16.20** Temný kodex **16.50** Pro zdraví (25) **17.00** NOEparáda (P) **17.20** Kinematograf múz **18.20** Křížová cesta v Píšti **18.35** Myši na scénu (9) **18.45** Kalvárie Moravská Třebová **19.00** Modlitby se zpěvy Taizé (L) **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Harfa Noemova II. (4. díl) **20.25** Etiopie - quo vadis? **21.10** Na koberečku (60) **21.25** GOODwillBOY **21.55** Den církve - Mons. Jan Graubner **22.55** Benefiční koncert ve prospěch dostavby gymnázia v Kongu **00.15** H2Onews **00.25** Poslech Radia Proglas.

31. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews **8.15** Hlubinami vesmíru s docentem J. Kolářem a Mgr. V. Lukášem **8.55** Na koberečku (60) **9.10** Cesta k andělům (6) **9.50** Čtete z křesťanských periodik **10.00** Kulatý stůl - Mladí pro církev, církev pro mladé **11.30** Pro zdraví (25) **11.40** Myši na scénu (9) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Koncert ze skla **12.45** Octava dies **13.15** Animovat znamená vdechnout život **13.30** Putování Modrou planetou (10) **14.15** Pláč uprostřed ticha **14.55** Čtete z křesťanských periodik **15.05** Crossroads **15.25** Temný kodex **15.55** Vietnam - zlatá klec **16.10** Zpravodajské Noeviny **16.20** Venezuela **17.00** U nás (2. díl) **18.00** Křížová cesta v Píšti **18.10** Dětská televize (3) **18.35** Myši na scénu (10) **18.50** Sýrie **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Ostrava mladých talentů **21.05** Po stopách Ježíše Krista (8) **21.35** Zpravodajské Noeviny **21.45** Žít cestou (6) **22.00** Octava dies **22.30** Harfa Noemova II. (4) **22.50** Pláč uprostřed ticha **23.30** NOEparáda (7. finále) **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

1. 4. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Zpravodajské Noeviny **8.15** Pláč uprostřed ticha **8.55** Harfa Noemova II. (4. díl) **9.15** Crossroads **9.30** Křížová cesta v Píšti **9.40** Oftalmologia **9.50** Vietnam - zlatá klec **10.05** Žít cestou (7) **10.30** Přenos generální audience Benedikta XVI. (L) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Poled-

ní modlitba (L) **12.05** Pro zdraví (25) **12.15** Cesty za poznáním **13.10** Ostrava mladých talentů **14.10** Křížová cesta v Píšti **14.20** Maria v křesťanské tradici **14.50** Cesta k andělům - Martin Dejdar **15.30** Zpravodajské Noeviny **15.40** Kinematograf múz - Muzeum ve filmu **16.40** Harfa Noemova II. (4) **17.00** V posteli chit-chat (P) **17.50** NOEparáda **18.10** Premonstráti z Grimbergenu **18.35** Myši na scénu (11) **18.45** Pláč uprostřed ticha **19.20** Vietnam - zlatá klec **19.35** Na koberečku (60) **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Říkají to filmem (5) (P) **21.00** Pravoslavní v českých dějinách **21.30** Zpravodajské Noeviny **21.40** Pro zdraví **21.50** Hlubinami vesmíru s docentem J. Kolářem a Mgr. V. Lukášem **22.30** Záznam generální audience Benedikta XVI. **23.50** H2Onews **00.05** Poslech Radia Proglas.

2. 4. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Zpravodajské Noeviny **8.15** Po stopách Ježíše Krista (8) **8.45** Den církve - Mons. Jan Graubner **9.45** Animovat znamená vdechnout život **10.00** Abba Otče **10.20** Svědek naděje **11.40** Myši na scénu (11) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Plavba řekou Lijiang **12.40** Pro zdraví **12.50** Vietnam - zlatá klec **13.10** Tajemství mokrého ticha **13.40** Putování Modrou planetou (10) **14.25** V posteli chit-chat (7) **15.15** NOEparáda **15.55** Svědek naděje **18.00** Mše svatá k výročí úmrtí Jana Pavla II. (L) **19.30** Pro zdraví **19.40** Kostel světla **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Felicjanek **10 20.15** Pro vita mundi (P) **20.55** Zpravodajské Noeviny **21.05** Jsem šťastný, buďte i vy! **21.35** Katecheze Mons. Karla Herbsta, SDB **22.35** Po stopách Ježíše Krista (8) **23.00** Sýrie **23.55** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

3. 4. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Zpravodajské Noeviny **8.15** Muzeum ve filmu **9.15** Vietnam - zlatá klec **9.30** Ostrava mladých talentů **10.30** Shekawati **11.00** Octava dies **11.30** Kostel světla **11.40** Myši na scénu (11) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Říkají to filmem - Ing. Ladislav Františ **13.05** Temný kodex **13.35** PVM - Mgr. Jarmila Hejnochová **14.05** Vietnam - zlatá klec **14.20** Cesty za poznáním **14.50** Zpravodajské Noeviny **15.00** Křížová cesta XX. století - Lhotka **15.20** Harfa Noemova II. (4) **15.40** Pláč uprostřed ticha **16.20** Zpravodajské Noeviny **16.30** Tajemství mokrého ticha **17.00** Pravoslavní v českých dějinách **17.30** O křížové cestě s Markem Trizuljakem **17.50** Pro vita mundi **18.35** Myši na scénu (12) **18.50** Premon-

stráti z Grimbergenu **19.05** Animovat znamená vdechnout život **19.20** Křížová cesta XX. století - Lhotka **19.40** Čtete z křesťanských periodik **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Hlubinami vesmíru s dr. Tomášem Gráfem (P) **20.45** Ostrava mladých talentů **21.45** H2Onews **21.55** Pro vita mundi **22.25** Na koberečku (60) **22.50** Den církve - Mons. Jan Graubner **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

4. 4. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews **8.15** Cheopsova pyramida **8.45** Čtete z křesťanských periodik **8.55** Ve jménu Ježíše (26) **9.20** Kostel světla **9.30** Tajemství mokrého ticha **10.00** V posteli chit-chat (7) **10.50** NOEparáda **11.10** Pravoslavní v českých dějinách **11.40** Myši na scénu (12) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Angelus Domini **12.05** Harfa Noemova II. (4) **12.25** Žít cestou (7) **12.45** J. S. Bach. Matoušovy pašije (1. část) **13.55** Po stopách Ježíše Krista (8) **14.25** Ostrava mladých talentů **15.25** Pro vita mundi (97) **15.55** Premonstráti z Grimbergenu **16.10** Sýrie **17.05** Mladí pro církev, církev pro mladé **18.35** Myši na scénu (13) **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** Temný kodex **19.25** Druhé čtení (P) **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Po stopách Ježíše Krista (9) (P) **20.35** Setkání s bratrem Rogerem (2/2) **21.25** Pláč uprostřed ticha **22.05** Žít cestou (7) **22.25** Chudí Páně - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. **23.25** Druhé čtení **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas

5. 4. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews **8.15** Evangelium (P) **8.25** Vietnam - zlatá klec **8.40** Velikonoční řemesla (1) (P) **8.50** Květná neděle na ostrovech Papuy-Nové Guineje (P) **9.20** Evangelium **9.30** Bohoslužba Květné neděle (L) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba se Sv. otcem (L) **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.45** J. S. Bach. Matoušovy pašije (2. část) **14.15** Evangelium **14.25** Chudí Páně - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. **15.25** Květná neděle na ostrovech Papuy-Nové Guineje **15.55** Žít cestou (7) **16.15** Pro zdraví **16.25** V posteli chit-chat (7) **17.15** Malý princ **18.20** Velikonoční řemesla (1) **18.30** Po stopách Ježíše Krista (9) **19.00** Cesty za poznáním - Sýrie **19.55** Evangelium **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (P) **20.35** Černá Madona **21.50** Žít cestou (8) - Velikonoční zastavení v Litomyšli **22.05** Květná neděle na ostrovech Papuy-Nové Guineje **22.35** Druhé čtení **22.55** Kulatý stůl **00.25** Zpravodajské Noeviny **00.55** Poslech Radia Proglas.

IZRAEL – LAST MOMENT – VELIKONOCE VE SVATÉ ZEMI

• odlet z Prahy – hotel s polopenzí • **7. 4. – 14. 4.** • cena 12 990 Kč.

LURDY – LA SALETTA • 26. 4. – 2. 5. za 7000 Kč.

ŘECKO – za sv. Pavlem a sv. Ondřejem + další zajímavá místa, autobus + loď • 29. 4. – 9. 5. za 9590 Kč.

FATIMA, Lurdy, La Saletta, Montserrat, Garabandal, Santiago de Comp. aj. • 18. 5. – 30. 5. za 10 990 Kč.

LA SALETTA – duchovní exercicie na mariánské téma • hotel s plnou penzí • **8. 6. – 13. 6.** za 6590 Kč.

ITÁLIE – Řím (4x hotel) – po stopách sv. Pavla – Padova – San Marino • 20. 6. – 26. 6. za 6990 Kč.

Informace a přihlášky: Jiří Chválek, CK AVE-TOUR s.r.o., Novoměstská 205, 518 01 Dobruška • tel./fax: 494 623 929 nebo 494 377 654 • mobil: 602 441 670 • e-mail: info@avetour.cz • internet: <http://www.avetour.cz>.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí: 4.–11. 7. 2009 pobyt pro prarodiče s vnučaty „Prázdniny v Krkonoších“ – I. turnus • **8.–15. 8. 2009** pobyt pro prarodiče s vnučaty „Prázdniny v Krkonoších“ – II. turnus • **15.–22. 8. 2009** pobyt pro prarodiče s vnučaty „Prázdniny v Krkonoších“ a třígenerační pobyt – III. turnus.

Cena: dospělí – 2970 Kč; dítě (student do 26 let) – 2750 Kč; dítě (3–12 let) – 2600 Kč; dítě (do 3 let) – 350 Kč bez nároku na stravu. Cena zahrnuje ubytování a plnou penzi. **Uzávěrka přihlášek:** 11. 5. 2009 (musí být v kanceláři DCS), **uzávěrka plateb:** 8. 6. 2009 (musí být již připsány na účtu). Uvedené uzávěrky platí pro všechny tři turnusy!

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661 nebo 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezezhk.cz.

POSTNÍ PÁTKY – oživená tradice liturgických obřadů pořádaných Rytířským řádem Křižovníků s červenou hvězdou v kostele sv. Františka Serafinského, jejichž součástí byla hudba a zpěv, kázání, modlitby pro postní čas, litanie a recitace kajících žalmů. **Místo:** kostel sv. Františka Serafinského, Křižovnícké náměstí 3, Praha 1. **Program: Pátek 27. března 2009, 19 hodin** – In Misterio Doloroso (Tajemství Svatého týdne ve skladbách italských mistrů vrcholné renesance) – vokální soubor Collegium Marianum • Tajemství bolestného růžence (z „Preces et orationes“ Křižovníků od Karlova mostu, 1756) – R. D. Lukáš Lipenský O.Cr.

Pátek 3. dubna 2009, 19 hodin – Vir Dolorum (Utrpení Ježíše Krista ve franko-vlámské polyfonii 15. století) – Ars Nova Ensemble • O utrpení Ježíše Krista (Veliký život Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista, Martin z Kochemu, 1698) – R. D. Lukáš Lipenský O.Cr. **Pořádá** Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou ve spolupráci s Collegiem Marianum – Týnskou vyšší odbornou školou. **Vstupné dobrovolné.** Kostel není vytápěn. Z důvodu zvýšené hlučnosti na Křižovníckém náměstí bude kostel po začátku programu uzavřen. **Informace:** Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou, Platněfská 4, Praha 1; tel.: 221 108 289 nebo 607 582 314, e-mail: l.lipensky@centrum.cz • Collegium Marianum, Melantrichova 19, Praha 1, tel.: 224 229 462 nebo 731 448 346, e-mail: info@collegiummarianum.cz, internet: www.collegiummarianum.cz.

Zpěvem a modlitbou budou zbožní věřící doprovázet Krista Spasitele **ŘÍMOVSKÝMI PAŠIJEMI o Květné neděli 5. dubna 2009.** Ve 13 hodin v poutním areálu pod lípami vyjdeme od misijního kříže v Duchu a v Pravdě křížovou cestu, již krácel náš Pán pro naši spásu od Večeřadla, kde se rozloučil se svou Matkou. Římovské pašije o 25 zastaveních jsou přesnou a pravděpodobně jedinou kopií Jeruzalémských pašijí, které již staletí v Davidově městě nejsou. Na 6,5 km dlouhou křížovou cestu doporučujeme obutí do nepohody. Kristovo utrpení – Passio Christi budeme zbožně rozjímat na Římovských pašijích také na Velký pátek od 12 hodin. **Kontaktní adresa:** Farní úřad Římov, 373 24 Římov č. p. 10 • telefon: 387 987 244 • mobil: 723 064 946 • e-mail: farnostrimov@centrum.cz.

Liturgická čtení

Neděle 29. 3. – 5. neděle postní

1. čt.: Jer 31,31–34

Ž 51(50),3–4.12–13.14–15

Odp.: 12a (*Svoř mi čisté srdce, Bože!*)

2. čt.: Žid 5,7–9

Ev.: Jan 12,20–33

Slovo na den: *Rádi bychom viděli Ježíše.*

Pondělí 30. 3. – ferie

1. čt.: Dan 13,1–9.15–17.19–30.33–62

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 4ab (*I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.*)

Ev.: Jan 8,1–11

Slovo na den: *Kamenovat?*

Úterý 31. 3. – ferie

1. čt.: Nm 21,4–9

Ž 102(101),2–3.16–18.19–21

Odp.: 2 (*Hospodine, slyš modlitbu mou a volání mé ať pronikne k tobě!*)

Ev.: Jan 8,21–30

Slovo na den: *Řekl: „Vy jste zdola, já jsem shůry.“*

Středa 1. 4. – ferie

1. čt.: Dan 3,14–20.91–92.95

Dan 3,52a.52b.53.54.55.56

Odp.: ... *chvályhodný a svrchovaný velebený navěky.*

Ev.: Jan 8,31–42

Slovo na den: *Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní.*

Čtvrtek 2. 4. – připomínka

sv. Františka z Pauly

1. čt.: Gn 17,3–9

Ž 105(104),4–5.6–7.8–9

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)

Ev.: Jan 8,51–59

Slovo na den: *Neokusí smrt.*

Pátek 3. 4. – ferie

1. čt.: Jer 20,10–13

Ž 18(17),2–3a.3bc–4.5–6.7

Odp.: srov. 7 (*Ve své tísní jsem vzýval Hospodina, a vyslyšel mě.*)

Ev.: Jan 10,31–42

Slovo na den: *Otec je ve mně a já v Otci.*

Sobota 4. 4. – připomínka sv. Izidora

1. čt.: Ez 37,21–28

Jer 31,10.11–12ab.13

Odp.: 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)

Ev.: Jan 11,45–56

Slovo na den: *To však neřekl sám ze sebe.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY**28. BŘEZNA – 4. DUBNA 2009**

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 3.		PO 30. 3.		ÚT 31. 3.		ST 1. 4.		ČT 2. 4.		PÁ 3. 4.		SO 4. 4.			
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	387	433	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	388	434	392	438	395	442	399	446	402	450	406	454	409	458		
Antifona k Zach. kantiku	388	434	392	439	395	443	399	446	402	450	406	454	409	458		
Prosby	388	434	392	439	395	443	399	447	403	450	406	455	410	459		
Závěrečná modlitba	389	435	393	439	396	443	400	447	403	451	407	455	410	459		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	389	435	393	440	396	444	400	448	403	451	407	455	410	460		
Závěrečná modlitba	389	435	393	439	396	443	400	447	403	451	407	455	410	459		
Nešpory:																
	SO 28. 3.															
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298	412	461
Antifony	386	432	390	436	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	416	465
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	386	432	390	437	394	441	397	445	401	449	405	453	408	457	416	465
Ant. ke kant. P. M.	387	433	391	437	394	441	398	445	401	449	405	453	408	457	416	466
Prosby	387	433	391	437	394	441	398	445	401	449	405	453	408	457	417	466
Záv. modlitba	389	435	389	435	393	439	396	443	400	447	403	451	407	455	419	468
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 28. 3. • 18. 4. • 16. 5. • 23. 5. • 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

OTCOVÉ CÍRKVE • OD KLEMENTA ŘÍMSKÉHO PO AUGUSTINA

Benedikt XVI. • Z italštiny přeložili Milan Glaser a Josef Kolářek

Papež Benedikt XVI. ve střeďech katechezích při generální audienci probral postupně apoštolské otce, apologety a církevní Otce křesťanského Západu i Východu prvních čtyř století. Čestný titul „Otcové církve“ jim náleží proto, že se stali známými svatostí svého života a pravověrností svého učení (Augustin, Cyril Alexandrijský, Jan Zlatoústý, Řehoř z Nyssy aj.). K nim Svatý otec připojuje portréty těch, kteří tento titul nenosí, ale jejichž přínos pro dějiny křesťanské nauky je velmi významný (Origenes, Tertulián, Eusebius z Cesareje). Všech 36 katechezí dostalo také svou knižní podobu. *Karmelitánské nakladatelství • Váz., 117x179 mm, 208 stran, 219 Kč*

MLADÍ JDOU S KRISTEM • KŘÍŽOVÉ CESTY PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Věnceslava Fišerová

Deset křížových cest, které lze rozjímat jak v kostele, tak i ve společenství mládeže a v rodinném prostředí.

*Ing. Pavel Sejkora - Trinitas • 2. vydání
Brož., 100x144 mm, 72 stran, 54 Kč*

KŘÍŽOVÁ CESTA S APOŠTOLEM PAVLEM

Angelo Scarano

Apoštol Pavel, bývalý farizej, přijal Krista se všemi důsledky, a tak se stal privilegovaným svědkem nejen Krista vzkříšeného, ale i trpícího. Jeho slova jsou proto velmi autentickým a výmluvným svědectvím o věrnosti evangelium, a to až k prolití krve. Jed-

notlivá zastavení této křížové cesty skrývají v sobě hluboký náboj, vždyť zde promlouvá člověk, který vzal Krista vážně. V knižce byly použity detaily obrazů malíře Caravaggia (1573–1610).

Paulínky • Křídový papír, brož., 108x190 mm, 40 stran, 68 Kč

OD VEČEŘE KE KŘÍŽI • JEŽÍŠOVA SVOBODNÁ A POSLUŠNÁ SMRT

Lorenzo Zani • Z italštiny přeložila Mgr. Marie Reschelová

Nový zákon opakovaně oznamuje, že pravá Boží tvář je odhalena smrtí Ježíše Krista na kříži. S touto událostí spojil Bůh vlastní identitu. Cílem úvah významného italského biblisty je povzbudit čtenáře, aby se krátce v tichu zastavil před Eucharistií a před křížem, pomoci mu věřit a svědčit o tom, že Ježíš ukřižovaný je Boží Syn, který zemřel, aby nám zjevil, že Bůh je láska větší než každé zlo, aby nás uvedl do života Trojice, aby nám dovolil žít v synovství naší modlitbu, naše vztahy s ostatními a každou situaci našeho života.

Paulínky • Brož., 115x175 mm, 184 stran, 198 Kč

ZNOVUZROZENÍ Z VODY A Z DUCHA • ŽIVOT ZE SVÁTOSTI KŘTU

Anna Penna

Tato kapesní brožurka vedle modliteb za kmotry, za vysluhovaatele křtu a modlitby kmotra za kmotřence obsahuje obnovu křestního vyznání a modlitbu poděkování za křest. První část brožurky je věnována katechezi o křtu a vysvětlení svátostných znamení. Vhodné zvláště jako drobný dárek pro katechumeny.

Paulínky • Křídový papír, brož., 79x115 mm, 24 stran, 30 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.